

ช่วง นฤมิตร

ลินิน

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม คำ

สำนักพิมพ์

พิมพ์คำ

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๖๔

บ่วงนฤมิต

ผู้เขียน : ลินิน

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1169-8

ราคา ๒๐๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : อูมาพร สกุลบัณฑิต พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอนรงค์ศิริ

ออกแบบปก : generaltings@gmail.com จัดรูปเล่ม : ธีระชาติ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธิณภัทร์ พงษ์ไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๗๐

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

แนะนำหรือวิพากษ์หนังสือเล่มนี้ให้

www.thaibookrecommnd.com

พินพูนู

กรุ:ถาขนอบยสาตากรันร็ด

www.greenread.com

คำนำนักเขียน

บ่วงนภมิต นภมิต แปลว่า สร้าง ทำ...*บ่วงนภมิต* จึงหมายถึง การกระทำการสร้างของมนุษย์ คือบ่วงร้อยรัดให้เวียนว่ายตายเกิดและชาติใช้กรรมกันในทุกภพชาติ เช่นเดียวกับขวัญอุมา นักแสดงสาวที่รู้สึกวาทบาทของโหมเหลา ผู้หญิงชั่วช้าที่พฤติกรรมของหล่อนถูกเล่าขานมานานนับร้อยปีมีเงื่อนงำ มีเธอเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ไม่เชื่อว่าโหมเหลาเป็นคนเลวชั่วช้าอย่างที่ใครต่อใครตราหน้า และมุ่งมั่นจะสืบหาความจริงให้จงได้

บ่วงนภมิต เป็นนิยายพีเรียดสองภพชาติ ผูกเงื่อนปมเอาไว้ให้ผู้อ่านร่วมกันค้นหาไปกับขวัญอุมาที่ละหน้า ที่ละตอน ซึ่งจะค่อยๆ เฉลยเงื่อนงำและความจริงออกมาให้ทราบ และเป็นนวนิยายที่ผู้เขียนใช้เวลาหลายเดือนในการผูกเงื่อนปมที่ละเอียดประณีต หวังว่าผู้อ่านจะชื่นชอบกันนะคะ

บ่วงนภมิต มีโอกาสได้เป็นรูปเล่มสวยงามให้ผู้อ่านทุกท่านได้เห็นกัน ต้องขอขอบคุณพิมพ์คำสำนักพิมพ์ และทีมงาน ที่ให้โอกาสนักเขียนคนนี้ได้มีผลงานตีพิมพ์กับที่นี่เป็นเรื่องแรก หวังว่าผู้อ่านคงจะชอบ*บ่วงนภมิต* นะคะ

ขอให้อ่านอย่างมีความสุข

ลินิน

๑

ปลายนิ้วเรียวยาวแตะครีมเนื้อขาวชั้นในกระปุกสีเงินเต็มแล้วเบาตาม
ใบหน้าและลำคอ แล้วนวดคลึงไปจนทั่ว จากนั้นจึงแตะครีมรองพื้นเน้น
คอนซีลเลอร์บริเวณรอบดวงตาเป็นพิเศษเพื่อกลบร่องรอยยัดโรย ด้วยเมื่อ
คืนนี้นั่งอ่านบทละครเรื่องใหม่จนถึงตีหนึ่งแล้วนอนไม่หลับเลยจนรุ่งเช้า

รอยอดีต เป็นละครเรื่องใหม่ที่เธอได้รับการทาบทามให้สวมบทบาท
นางร้ายเป็นครั้งแรก ทว่าเป็นบทเด่นที่สุดซึ่งจะพิสูจน์ความสามารถของ
นางเอกเจ้าหน้าตาอย่างเธอ หลังจากแสดงมาแล้วหลายเรื่องจนได้รับฉายาว่า
‘นางเอกหน้าตาสั่งได้’ เรื่องนี้เป็นละครฟอร์มยักษ์แห่งปี ละครแนวย้อนยุค
ตบตีแย่งชิงที่มักครองใจชาวบ้านได้มากกว่าละครน้ำดีหรือละครเสียดสี
การเมือง เธอตกลงรับบทนี้ทันทีที่ผู้จัดการส่วนตัวบอกชื่อค่ายละครมา ทว่า
หลังได้อ่านบทแล้วรู้สึกไม่ชอบใจบทตัวละครนี้สัก

แม่โหมเฉลา...

เริ่มต้นเรื่องก็เริ่มหม่นไส้ จะมีใครโง่บวมโง่เท่าเจ้าหล่อน ถูกเขา
โขกสับ หลอกล่ออย่างไรก็เชื่อไปหมด ทว่าในตอนท้ายก็ดีแตก กลายเป็น

หญิงแพศยามากผิว แถมยังรังคั้ดรั้งแคเพื่อนที่ติดต่อดัวเองมาตลอดอย่างพิมพ์แช

ยิ่งอ่านเธอก็ยิ่งไม่ยากล่นบพนี้เสียแล้ว ว่าจะโจโร. ยกเลิก แต่ขึ้นทำอย่างนั้น พี่ลูกปลา...ผู้จัดการส่วนตัวของเธอดคงด่ากลับมาแน่ บทนี้นอกจากเรื่องคำตัวที่ง่ายมากตามที่เรียกร้องแล้ว ชื่อเสียงก็จะวิ่งเข้ามาหาจากที่ตั้งอยู่แล้วก็จะยิ่งดังมากขึ้นไปอีก

บทโง่ๆ แล้วกลับมาร้ายเอาคืนแบบนี้แหละ ทำให้ดังเป็นพลุแตกมานักต่อนักแล้ว

ดูเหมือนจะมีแต่เรื่องดี แต่ไม่รู้ว้าเพราะอะไรเธอถึงได้ร้อนรุ่ม ทนไม่ได้ที่จะสวมบทแม่โหมเฉลาแพศยาหน้าโง่ อีกทั้งเรื่องราวก็คุ่นเหลือเกิน คลับคล้ายคลับคลาวาเคยได้ยินได้ฟังมาจากที่ไหน บางครั้งบางคราหลังอ่านบทบางตอน ความทรงจำก็ราวเลื่อนเหมือนภาพชาดวันไม่ปะติดปะต่อเหมือนจะจำได้ แต่ลืม คล้ายจะลืมแต่กลับวาบในสมอง

“คงในนิยาย” หญิงสาวยัดคำตอบให้ข้อสงสัย ส่วนมากละครพีเรียดมักปรับแต่งจากนวนิยายต่างๆ มาก่อนเสมอ...แต่ก็นั้นแหละ เธออ่านนิยายแทบนับครั้งได้ แล้วจะเหมารวมว่าความคลับคล้ายคลับคลาที่ว้านั้นมาจากนิยายได้อย่างไร...สมองขบคิดแต่เมื่อตัวดแปร่งไปทั่วพวงแก้ม กะพริบตาถี่ๆ เพื่อให้มาศคาราแห้ง วันนั้นต้องตื่นแต่เช้าทั้งที่นอนไม่หลับเพราะเธอต้องไปอัดรายการวไรทีวีร่วมกับพระเอกคู่ขวัญคนล่าสุด...ปกป้อง ณิชเรศ

ปกติเธอไม่ใส่ใจเรื่องหยุ่มหยมว่าละครเรื่องไหนใครเป็นคนเขียนบท ทว่านิยายนี้ความสงสัยใครรู้ัดแน่นอนจนทนไม่ได้ ต้องควานหาโทรศัพท์ในกระเป่าสะพายใบสวยแล้วติดต่อดูผู้จัดการส่วนตัวที่กำลังขั้บรรดุมุงตรงมาที่บ้านของเธอ

“ขวัญอุมา กำลังจะไปปรับพอดิ เสร็จหรือยังยะ” เสียงแหวดังจากปลายสาย เพราะรู้ดีว่ากว่านักแสดงสาวในสังกัดจะตื่นก็แทบต้องใช้เสียมชะขึ้นจากเตียง “อีกไม่เกินสองชั่วโมงต้องไปถึงแล้วนะ”

“รีบรื้อแล้วค่ะ มารับได้เลย”

คิวหนาดกดำของผู้จัดการสาวครึ่งเดียวเพราะอีกครึ่งเป็นหนุ่มเล็กสูงเหมือนไม้เชื้อหู ตอนที่เห็นว่าใครโทร. มากี่หวั่นใจว่าเจ้าหล่อนจะทำออกแกล้งป่วยเพื่อถ่วงเวลาไปอีกสักชั่วโมงสองชั่วโมง จึงเอ่ยตักคอเสียก่อนไม่คิดว่าจะได้คำตอบแบบนี้จากปากของ ชวัญอุมา จันทรรักษ์

“ฉันได้ยื่นผิดไปหรือเปล่า เมื่อคืนหล่อนหยิบยาผิดกินก่อนนอนหรือเปล่า่ะ”

“เอ๊ะ! พี่ปลาจะเอายังไงกันแน่ ถ้าไม่พอใจขวัญจะกลับไปนอนต่อ”

ลุ้มเสียงขุ่นนั้นทำให้ผู้จัดการส่วนตัวร่างอวบห้ามเสียงหลง “อย่านะยะ”

“งั้นก็รีบมา ขวัญมีเรื่องจะถามพี่ด้วย”

“เรื่องอะไร เรื่องค่าตัวหรือยะ” ลูกปลาตักคอ

นักแสดงสาวตบท ทว่าเน้นเสียงหนัก “เรื่องสำคัญ”

เท่านั้นปลายสายก็รีบบึ่งรถเข้ามาในซอยลึก สองข้างทางมีบ้านเรือนประปราย นอกจากลูกปลาแล้ว คนในวงการไม่มีใครรู้ว่าบ้านสวนรกเรือไปด้วยไม้ประดับหลังนี้เป็นของ ชวัญอุมา จันทรรักษ์ นักแสดงสาวชื่อดัง

บ้านหลังสุดท้ายก่อนถึงบ้านของชวัญอุมาอยู่ห่างไปถึงห้าร้อยเมตร ดั้งนั้นบ้านไม้สองชั้นของนักแสดงสาวจึงตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว ก่อนถึงตัวบ้านคือกำแพงสูงก่อด้วยอิฐมอญ ปลูกต้นพวงแสดเป็นรั้วออกดอกจมนองเห็นก้อนอิฐแฉะบางส่วน ประตูใหญ่แทบเรียกว่าปิดตายเพราะทางเข้าออกมักเป็นประตูเล็กด้านข้างที่พอให้คนลอดผ่านเข้าไปได้เท่านั้น แยกที่มาหาต้องจอดรถไว้ข้างนอก และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเจ้าของบ้านเอารถเข้าไปได้อย่างไรเพราะหญิงสาวไม่มีรถ

บอกไปใครจะเชื่อ ดาราสาวชื่อดังไม่มีรถยนต์เป็นของตัวเอง

ใช้ว่าชวัญอุมาจะยากจนขั้นแค้น ทว่าสาวเจ้าไม่นิยมขับรถเอง แต่ชอบใช้คนอื่นขับให้ เป็นต้นว่าใช้ผู้จัดการส่วนตัวหรือแท็กซี่มากกว่า และที่

หลบลิ้นหน้าผู้คนมาอยู่บ้านหลังนี้ก็เพราะเป็นคนสันโดษ ชอบเก็บตัวอยู่ในโลกส่วนตัว นอกจากเธอแล้ว ไม่มีคนในวงการบันเทิงผ่านเข้ามา หญิงสาวรู้วิธีหลบหลีกฝูงนักร้องได้อย่างน่าอัศจรรย์

ลูกปลาเคยค่อนข้างอด “กลัวนักร้องขนาดนี้ มาเป็นดาราก็ไมยะ”

คนถูกถามเพียงยิ้ม ไม่ได้ตอบ รู้ว่าผู้จัดการส่วนตัวร่างอวบเริ่มหงุดหงิดที่เธอให้พาทหลบนักร้องออกมาทางด้านหลังโรงแรมหลังแถวละครเรื่องใหม่เสร็จ ทั้งที่นักแสดงอื่นๆ พยายามจួយโอกาสนี้ทำตัวเองให้ตกเป็นข่าว

“ซีก็เยจตอบคำถาม” หญิงสาวยกไหล่ จึงโดนผู้จัดการส่วนตัวสาธยายยาวเหยียดถึงหน้าที่ของบุคคลสาธารณะที่ดี เพื่อให้ยืนยงอยู่ในอาชีพนี้ได้นานที่สุด

ลูกปลาจอตระยันทึ่ม่วงเปลือกมังคุดของตัวเองไว้ด้านหน้า แล้วเดินข้ามถนนลาดยางสายเล็กไปหยุดอยู่หน้าประตูรั้ววงแสดง ไม่ต้องรอให้เจ้าของบ้านมาไขประตูให้เพราะมีกุญแจอีกดอกเก็บไว้กับตัว

ถัดจากประตูรั้ววงแสดงเป็นทางเดินเล็กแคบทอดไปสู่ตัวบ้าน ยาวเกือบหนึ่งร้อยเมตร ทำจากหินกาบผสมก้อนกรวด มีต้นหญ้าญี่ปุ่นขึ้นแซมประปรายแต่ถูกเหยียบจนหงิกงอ สองข้างทางนอกจากเขี้ยวขี้ด้วยหญ้าแล้ว ยังเต็มไปด้วยไม้ประดับจนดูรกเรื้อเพราะเจ้าของไม่มีเวลาจัดแต่ง

“เดี๋ยวได้โดนงูกัดตายคาบ้านสักวัน” ผู้จัดการส่วนตัวบ่นกระปอด-กระแปดขณะย่ำเท้าซึ่งสวมรองเท้าส้นสูงยี่ห้อดังเบอร์ใหญ่สุดไปตามทาง

มือหนาสีคล้ำเอื้อมออกไปหมายจะไขกุญแจบ้านทว่ากลับไม่ได้ล็อกจากด้านใน ผู้มาเยือนจึงส่ายหน้า นักแสดงสาวในสังกัดผู้นี้มีเรื่องให้บ่นไม่เว้นแต่ละวัน “เดี๋ยวเถอะ...ไม่ถูกงูกัดตายก็ถูกโจรปล้นสวาทเข้าสักวันบอกไม่เคยจำ”

แม้จะบ่น แต่ก็บ่นด้วยความหวังโยดุงพีสาวแท้ๆ ห่วงใยน้องสาว

เมื่อเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นหญิงสาวสวยสง่าซึ่งสวมชุดผ้าฝ้ายสีอ่อนส่งยิ้มให้ ยามเคลื่อนไหวย่ำฝ่าเท้าเงินหลายอันในแขนกระทบกันดังกรังกรัง

“มาเร็วจังอะ” เธอทัก

“ทำไมไม่ลืกรบ้าน”

“อย่าบ่นสิคะพี่สาวคนสวย” ขวัญอุมาผละลงบันไดมาอย่างรวดเร็ว แล้วกอดเอวผู้มากวัยกว่าไม่กี่ปีอย่างประจบประแจง ซึ่งมักได้ผลเสมอ

บรรดาเด็กในสังกัดที่ลูกปลาเคยดูแลมา เห็นจะมีขวัญอุมาที่เคมิลงตัวกันมากที่สุด

ลูกปลาเป็นเด็กกำพร้า เติบโตมาในสถานสงเคราะห์ จึงรักและเอ็นดูขวัญอุมาเหมือนญาติสนิทคนหนึ่ง อะไรที่พอจะบอกและเตือนได้เธอจึงทำเป็นสิ่งแรก

“ลืมอะ” หญิงสาวยกไหล่แล้วตอบอย่างไม่ใส่ใจ ในบ้านเธอไม่มีสมบัติพัสถานใดล่อตาล่อใจโจร มีก็แต่ความสวยของเจ้าบ้านที่อาจจะล่อใจให้เข้ามาปล้นสวาหอย่างทีลูกปลามาก่อนขอต่อ ทว่าเธอกลับไม่รู้สึกรังเกรัง ยังคงใช้ชีวิตเรียบง่ายเดี๋ยวดายอยู่ในบ้านหลังนี้

ครอบครัวขวัญอุมาอยู่ต่างประเทศ มารดาแต่งงานกับสามีชาวญี่ปุ่น ตอนที่เธอเรียนอยู่ชั้นมัธยม พี่ชายก็ทำงานที่นั่น นานๆ ทีเธอถึงจะไปเยี่ยมเยียนพวกเขาที่โน่นสักครั้ง ไม่ห่างเพราะทั้งคู่มีพี่ชายและพี่สะใ้้ดูแล แต่หากทำหนคิดถึงบุตรสาวคนเล็กผู้มีโลกส่วนตัวสูงคนนี้ไม่ไหวก็จะเป็นฝ่ายมาหาเอง และทุกครั้งที่มาก็บ่นอย่างเป็นห่วงเกี่ยวกับบ้านหลังนี้ ท่านเห็นว่าที่นี้เปลี่ยวเกินกว่าผู้หญิงสาวและสวยจะอยู่ตามลำพัง ทว่าหญิงสาวยังดื้อแพ่ง

เธอถูกตาต้องใจบ้านหลังนี้ทันทีที่เห็น และเหมือนโชคเข้าข้าง จู่ๆ เจ้าของก็ประกาศขายด่วนในราคาที่เธอพอใจ หญิงสาวตัดสินใจซื้อทันทีอย่างไม่ลังเลและไม่ยอมปรึกษาใคร

บ้านสองชั้นหลังคาทรงแหลม ทำจากไม้เกือบทั้งหลัง ด้านหลังมี

ระเบียบยื่นออกมารับลม ตามขอบระเบียบห้อยไม้กระถางประดับสีเขียวสด เจ้าของเดิมนิยมไม้ประดับมากกว่าไม้ดอก ทั้งบ้านจึงมีแต่สีเขียวทั้งอ่อนและแก่ตัดกับสีน้ำตาลเข้มของตัวบ้าน

ภายในบ้านกว้างขวางพอใช้ นอกจากห้องโถงกว้างมีโต๊ะไม้ประดับ มุกแกะลวดลายพญามังกรกับแก้วี๋เข้าชุดก็มีเฟอร์นิเจอร์หลากหลายที่ดูไม่เข้ากันเท่าไรนัก รวากับว่าเจ้าของบ้านพบเห็นอะไรถูกใจก็ซื้อมาเก็บๆ ไว้ โดยไม่สนใจว่าเข้าพวกกันหรือไม่ ขวัญอุมาไม่คิดเปลี่ยนแปลงอะไร หน้าซำยังซื้อหามาเพิ่มเสียอีก

“ไว้รสนิยม” ลูกปลาเคยก่อนขอต หน้าเบ้

“แล้วแบบไหนเรียกว่ามีรสนิยม” หญิงสาวย้อน ทว่าคนก่อนขอตตอบไม่ได้ ขวัญอุมาจึงยิ้มอย่างมีชัย “ให้พี่ปลาหามาได้ก่อนว่าแบบไหนมีรสนิยมแล้วจะเปลี่ยน”

เท่านั้นลูกปลาก็เสียบเสีย และเมื่อมาบ้านนี้บ่อยครั้งเข้าจึงเกิดความคุ้นเคยและเริ่มเห็นว่าข้าวของที่ไม่เข้ากันเหล่านั้น พอจัดตกแต่งให้เป็นระเบียบเรียบร้อยก็ดูเข้าที่ดีเหมือนกัน หรือเธอจะไว้รสนิยมเหมือนแม่ดาราดิสต์แตกคนนี้เสียแล้วก็ไม่รู้

“ไปกันได้หรือยัง” ลูกปลาสายหน้า เกือบจะยิ้มแต่ฝืนทำบึ้งตึง

“อีกตั้งนาน มีเรื่องจะถาม”

“อะไร” ผู้จัดการส่วนตัวเล็กคิ้ว หย่อนสะโพกมโหฬารลงบนแก้วี๋ไม้ประดับมุก ดุนาฬิกาข้อมือแล้วเห็นว่าสถานที่อัตรายการอยู่ไม่ไกลพอจะมีเวลา

“เรื่องละครรอยอดีต”

“ทำไม? ตกงรับเล่นแล้วไม่ใช่หรือ มีอะไร” ลูกปลาขยับตัวทั้งที่พึ่งพนักแก้วี๋ หน้ใจว่าแม่ดารานในสังกัดจะอารมณ์ดิสต์อะไรขึ้นมาอีก ค่ายไทยละครเป็นค่ายใหญ่ค่ายดัง ใครเล่นเรื่องไหนก็ดัง หากไม่รับก็ถือว่าไม่มาก แถมค่าตัวยังได้ตามที่เรียกร้องไป

“บทมันดูซัดๆ” หญิงสาวให้เหตุผล

“ซัดยังไง”

“ไม่รู้สิคะ แต่ขวัญคิดว่านางเอกต้องไม่ใช่แบบนี้ เขาไม่ได้ดีแบบนี้ นางร้ายก็ไม่โง่แบบนี้ ไม่ได้ร้ายแบบนี้” นักแสดงสาวจิกเล็บลงกับอุ้งมือของตัวเอง แม้มปากแน่นเพราะหาเหตุผลมากล่าวอ้างไม่ได้...แต่เธอรู้ มันต้องไม่ใช่แบบนี้

“อะไรของหล่อนยะ แม่ศิลปิน” ลูกปลาซักหงุดหงิด เต๋าว่าแม่ดาราสาวไม่อยากเล่นขึ้นมาเลยหาเรื่องติติงบทประพันธ์

“จริงๆ นะคะพี่ปลา บทนี้มันไม่ถูกแน่ๆ”

“นี่หล่อนเป็นคนเขียนนิยายเรื่องนี้หรือไงยะ ถึงรู้ว่ามันไม่ถูก แล้วเรื่องนี้คุณเ็นคนเขียนบทโทรทัศน์ ฝีมือระดับเขียน หล่อนจะเอาอะไรอีก พุดกับหล่อนแต่ละเรื่องฉันปวดหัว” ลูกปลาค้อน...บทโคมฉายใครๆ ก็อยากเล่นกันทั้งนั้น

“แล้วใครเขียนคะ” หญิงสาวขยับตัวอย่างสนใจ

สีหน้าของลูกปลาเต็มไปด้วยคำถาม ไม่เคยเลยสักครั้งที่ขวัญจะมาจะสนใจอะไรจริงจังแบบนี้

“ไม่รู้”

“อ้าว...”

“จะสนใจไปทำไมเล่า เขาให้เล่นอะไรก็เล่นไปสิยะ เล่นเสร็จรับเงินก็จบ จะถามหาต้นตอที่มาทำไมให้ยุ่งยาก ไม่ใช่เรื่องของเราสักหน่อย”

“ไม่ได้!” ขวัญอุมาแผลงทำจนเดียวทำให้ริมฝีปากหนาเผยอค้าง หญิงสาวรู้สึกตัวจึงยิ้มเจื่อน วางมือทาบไปบนหลังมือสีคล้ำ “หานิยายเรื่องนี้มาให้ขวัญได้ไหมคะ”

“ถามจริงๆ เอะ เกิดเพี้ยนอะไรขึ้นมา”

“ไม่ได้เพี้ยนอะไรสักหน่อย ขวัญแค่เห็นว่าละครเรื่องนี้ฟอร์มยักษ์ อยากทำให้ดีที่สุด ถ้าได้อ่านจากบทประพันธ์จริงๆ เราก็จะเข้าถึงบทบาท

ที่แท้จริงตามที่คุณเขียนต้องการไม่ใช่หรือคะ” หญิงสาวกล่าวอ้อแง หน้าซื่อตาใส ดวงตากลมโตสีดำนินหนามองกะพริบปริบ

“เกิดอะไรขึ้นล่ะยะ ถึงได้คิดจะเต็มทีกับงานเอาตอนนี่”

“โธ...” หญิงสาวลากเสียงยาว “พอจะทำดีก็ว่า พอไม่สนใจงานก็ว่า”

“ก็อย่างหล่อนนะหรือจะสนใจงานขนาดตามไปอ่านนิยายทั้งเล่ม แค่อ่านบทให้จบแต่ละวันก็ยังขี้เกียจ”

ลูกปลาค่อนขอต หญิงสาวจึงยิ้มแหยๆ เพราะจริงเกินกว่าจะแก้ตัว เธออ่านบทแค่ผ่านๆ ตา แต่ไม่รู้ทำไมพอถึงเวลาเล่นจริงมันกลับสิ้นใจไหลอย่างมืออาชีพ

“ขวัญอยากได้ หาให้หน่อยนะ” หญิงสาวรบเร้า แกว่ตาออดอ้อน ลูกปลาเห็นแล้วก็ต้องใจอ่อนยอมพยักหน้า

“ยะ”

“ขึ้นไปเถอะคะ ซักซ้าเตี้ยสายนะ” ขวัญอุมาเป็นฝ่ายเร่งเร้าแล้วเดินตัวปลิวออกไปก่อน ทิ้งไว้แค่กลิ่นหอมจางๆ ของน้ำหอมราคาแพงและเสียงจากกำไลข้อมือที่กระทบกัน

ผู้จัดการส่วนตัวร่างใหญ่ถอนหายใจ ลุกขึ้นแล้วปิดประตูล็อกให้อย่างมิดชิด ไม่วายเป็นกระปอดกระแปดตามหลัง

นิ้วมือเรียวยาวไปตามสันหนังสือแต่ละเล่มเพื่อหานิยายที่ต้องการ ทว่าหาจนแทบหมดชั้นก็ยังไม่พบ จึงหยิบหนังสือจัดสวนมาแทน แต่ก็ใจตรงกับใครคนหนึ่ง มือจึงวางทาบกันโดยบังเอิญ ขวัญอุมาซ้อนตามองเกิดความรู้สึกร้อจนต้องชักมือออกเช่นเดียวกับเขา

“ขอโทษครับ”

เขาเป็นฝ่ายขอโทษ หนังสือจัดสวนเล่มที่ถูกใจมีเพียงเล่มเดียวจึงออกจะเสียดายอยู่ไม่น้อย เขาเดินหามาหลายร้านแล้วเพิ่งพบ ชายหนุ่มยื่นมือไปแตะหนังสืออีกครั้งและก็ใจตรงกับขวัญอุมาอีกนั่นเอง

หญิงสาวเห็นภาพการตกแต่งสวนจากหน้าปกแล้วชอบ แม่ไม่มีเวลาวางอ่านในช่วงนี้แต่ก็อยากได้ไว้ก่อนจึงส่งเสียงเข้ม

“ฉันจับก่อน”

ธีรัชกำลังจะเอ่ยปากยกหนังสือให้เธออยู่แล้วหากไม่ได้ยินเสียงแข็งๆ และดวงตาวาววับเอาเรื่องนั้นทอดมองมา ดังนั้นจึงเอ่ยตรงข้ามกับความตั้งใจเดิม

“ผมต่างหากที่จับก่อน ไม่อย่างนั้นมือคุณจะวางบนหลังมือผมได้ยังไง”

“คุณนี่ไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษเอาเสียเลยนะ แย่งของกับผู้หญิงได้ยังไง” หญิงสาวมองเขาอย่างไม่พอใจ ทว่าเขายังไม่ยอมปล่อยหนังสือเล่มนั้นอยู่ดี

“ผมไม่ได้แย่งของของคุณ แต่ผมเจอหนังสือเล่มนี้ก่อน แล้วผมก็ต้องการมันจริงๆ ไม่ใช่เอาไปวางหมกไว้เฉยๆ”

เขาตักคอรวกับนั่งอยู่กลางใจ แม้เขาจะคาดเดาถูกต้องเพราะถึงชื่อไปเธอก็หาเวลาอ่านไม่ได้อยู่ดี แค่เห็นว่าปกสวยดีจึงอยากซื้อเก็บเอาไว้เท่านั้น ทว่าหญิงสาวยังตั้งต้น “ฉันก็อยากได้มันเหมือนกัน”

“เอาละๆ ผมก็ไม่อยากทะเลาะกับผู้หญิงน่ารักหรอก คุณเอาไปเถอะ” เขายอมแพ้

แต่เมื่อหญิงสาวเห็นพนักงานขนหนังสือนิยายใหม่ขึ้นชั้นก็ผละไปทันที ไม่สนใจหนังสือจัดสวนที่แย่งชิงกับเขามาได้ ชายหนุ่มคว้าหนังสือเดินตามแล้วถือวิสาสะยัดใส่มือเธอ

“เอ๊ะ” หญิงสาวชักฉุน

“อยากได้ไม่ใช่หรือ”

“ฉันเปลี่ยนใจแล้ว คุณเอาไปเถอะ” หญิงสาวบอกง่ายๆ คิดว่าเขาจะดีใจที่เธอยอมปล่อยหนังสือที่เขาอยากได้นักหนาไป

ทว่าคนตัวโตกลับยิ่งหงุดหงิด “คุณคงทำแบบนี้จนเคยตัวสินะ”

สายตาทะมึนแคลนทำให้ใบหน้าสวยร้อนชู้ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใครมองเธอด้วยสายตาแบบนี้ สายตาที่มองเหมือนเขาเป็นผู้ใหญ่แล้วเธอเป็นเด็กเล็กๆ ที่ทำผิดให้เขาดูว่า

“นาย!”

“พออยากได้ก็ดึงต้นจะเอา ไม่สนใจว่าคนอื่นเขาอยากใช้ประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้มากกว่าตัวเองหรือเปล่า แล้วพอไม่อยากได้ก็เห็นมันไร้ค่า” เขาต่อว่าตลกๆ ดึงหนังสือที่เพิ่งจับยึดใส่มือเธอมาถือไว้แล้วเดินดุ่มไปยังเคาน์เตอร์เพื่อชำระเงิน

นักแสดงสาวอ้าปากค้าง...อึ้งและคาดไม่ถึง

“บ้าจริง” คนไม่เคยถูกใครขัดใจก้าวตามไปหมายจะเอาเรื่อง ถ้าพนักงานสาวที่เห็นเหตุการณ์แต่แรกไม่เดินมาหาแล้วเบี่ยงเบนความสนใจเธอเพราะเกรงจะเกิดเรื่อง

“ไม่ทราบต้องการหนังสืออะไรคะ ดิฉันจะช่วยเหลือ”

หน้าซื่อๆ และคำถามทำให้ขวัญอุมาต้องยกผลประโยชน์ให้จำเลย แล้วตอบคำถามพนักงาน

“อยากได้นิยายเรื่องรอยอดีตค่ะ ของ...” ขวัญอุมายิ้มเจื่อนเพราะไม่รู้ชื่อผู้เขียน

เสียงของหญิงสาวดังไปถึงคนที่เพิ่งรับเงินทอนจากพนักงานชายชายหนุ่มชะงักมือ

รอยอดีต...ชื่อนี้คุ้นเหลือเกิน เขาเคยได้ยินจากที่ไหน

“ถ้าเป็นรอยอดีต ของปราน หมดแล้วค่ะ ทางสำนักพิมพ์กำลังพิมพ์เพิ่ม หนังสือยังไม่เข้า ต้องรอก่อนนะคะ”

ขวัญอุมาสีหน้าผิดหวัง อยากได้หนังสือเล่มนี้ใจจะขาด “จองไว้ได้ไหมคะ”

“ได้ค่ะ ฝากวนเขียนชื่อและเบอร์โทร.ให้ด้วยนะคะ” พนักงานสาวเดินนำไปยังเคาน์เตอร์เพื่อให้หญิงสาวกรอกข้อมูล

ธีรชเดินมาใกล้แล้วบอกบ้าง “ผมจองด้วยครับ”

คนจองก่อนหันขวับ...ขนาดหนังสือนิยายเขาก็ยังแย่งจอง ผู้ชายคนนี้เป็นเจ้ากรรมนายเวรของเธอหรืออย่างไรถึงได้ตามจองล้างจองผลาญกันอย่างนี้

“นี่คุณ! จะหาเรื่องกันหรือ”

“ผมแค่จองหนังสือเหมือนคุณ ไม่ได้แย่ง เรียกว่าหาเรื่องตรงไหน” ชายหนุ่มส่ายหน้าเมื่อสบตาวาววับของสาวเจ้า

แววตาที่เหมือนผู้ใหญ่มองเด็กทำผิดทำให้หญิงสาวร้อนวูบ...ถือดียังไง!

คนไม่เคยถูกใครขัดใจฮึดฮัด หากถูกลบลามาเห็นเธอตอนนี้คงลมแทบจับ เพราะแสดงกิริยาไม่ดีต่อหน้าสาธารณชน เป็นดาราระจะต้องหมั่นสร้างภาพ ทว่าขวัญอุมาไม่เคยทำ ถือว่าตัวเองชายความสามารถ พอใจจ้างก็เล่น ไม่พอใจก็ไม่เล่น

“อย่ามองฉันด้วยสายตาแบบนี้ละ”

“ห้ามกันได้กระทั้งสายตาคนหรือคุณ” ธีรชส่ายหน้าและมองเธอด้วยสายตาแบบเดิม “มีแค่เด็กที่ทำกัน”

“คุณ! มากเกินไปแล้วนะ” หญิงสาวกำมือแน่น แววตาเอาเรื่อง

พนักงานสามคนหันมามองหน้ากันด้วยสีหน้าไม่สบายใจ หวั่นเกรงจะเกิดเรื่อง ร้านนี้อยู่ใจกลางกรุงเทพฯ มีนักแสดงเข้าออกก็หลายคน แต่ไม่เคยเห็นนักแสดงโดยเฉพาะนางเอกทำท่าจะมีเรื่องกับผู้ชายแบบนี้...สลัดคราบนางเอกเจ้าน้ำตาที่คนสงสารกันทั่วบ้านทั่วเมือง

“ผมไม่มีเวลาว่างจะทะเลาะกับคุณหรอกนะ ตกลงผมจองด้วยนะครับ รอย...”

“รอยอดีตค่ะ” พนักงานบอกแล้วรีบส่งแบบฟอร์มให้ หวังอย่างยิ่งยวดว่าหากคนใดคนหนึ่งเสร็จธุระแล้วจะรีบออกไปจากร้านเสียที

ชายหนุ่มจดปากกลางกับแบบฟอร์มการสั่งจองหนังสือ ขวัญอุมา

ชะโงกหน้ามองชื่อเขา จำขึ้นใจว่าผู้ชายคนนี่คือศัตรู เพราะครคิดปีไม่กินกัน ตั้งแต่แรกเห็น

ธีรัช คณาโรจน์

ธีรัชเงยหน้าขึ้นจากแบบฟอร์ม เห็นหญิงสาวยังไม่ยอมไปไหน ยังมองเขาตาวิ้งๆ อยู่เช่นเดิม เขายกไหล่ ไม่พูดอะไรอีกแล้วออกไปจากร้าน

“ไอ้บ้าเอ๊ย!” หญิงสาวกระต๊อบทำอย่างซัดใจ เมื่อเบือนหน้ามาเจอ ลูกปลายนินทาสะเวตตีหน้ายักษ์ใส่ก็สะดุ้ง แล้วยิ้มแหยๆ “มาเงียบๆ”

“ไม่เงียบหรอกยะ มานี่เลย” มือใหญ่ๆ ดึงข้อมือขาให้อีกฝ่ายเดิน ออกมานอกร้าน ไปหลบอยู่ข้างซุ้มขายขนมหวานแล้วดึงตาใส่ “เรื่องอะไร ไปทำกิริยาแบบนี้ต่อหน้าคนตั้งเยอะ”

“เยอะที่ไหนคะ พนักงานในร้านไม่ก่อกน ลูกค้าอีกนิดหน่อย”

“อย่ามาเถียง ไอ้ไม่กี่คนนี่แหละจะปากต่อปากเป็นลิบเป็นร้อย ไอ้ย! ฉันไม่เคยดูแลใครแล้วเหนื่อยเท่าหล่อนเลยนะยะ” ลูกปลาทูดหงิด

คนถูกว่าทำหน้าหงิก “ก็ผู้ชายคนนั้นหาเรื่องขวัญก่อน”

“ใครหาเรื่องใครก่อนไม่สำคัญ แต่เราเป็นดารา เป็นคนของประชาชน จะต้องมีภาพลักษณ์ดีเยี่ยม โดยเฉพาะหล่อนกำลังจะเล่นละครเรื่องใหม่”

ผู้จัดการร่างอวบเตี๊ยน หญิงสาวจึงรับคำเสียงอ่อยคล้ายสำนึก แต่ตาพราระยิบอย่างขบขัน

“คะ”

“เฮอะ!” ลูกปลาสะบัดหน้าแล้วเสยผมสั้นขึ้น รู้เท่าทันเพราะทำงานร่วมกันมาหลายปี ใจอยากจะโกรธ แต่เมื่อเห็นแววตาออดอ้อนแล้วก็โกรธไม่ลงสักที

“ผู้ชายคนนั้นหาเรื่องขวัญก่อนจริงๆ นะคะ จะจำจนวันตายเลยด้วย ผู้ชายอะไรก็ไม่รู้ ไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษเอาเสียเลย แถมยังใช้สายตาแยๆ มองขวัญอีก อย่าให้เจอนะนายธีรัช” หญิงสาวจำชื่อของเขาเอาไว้อย่างแม่นยำ แต่ก็หวังว่าคงไม่เจอคนแบบนี้อีก

“ช่างหล่อนเถอะยะ แล้วนี่หาหนังสือเจอหรือยัง”

“หมดค่ะ แต่ขวัญจงไว้แล้ว แล้วอีตาบ่านี่ยังมาจองตามอีก จงใจซัดๆ” หญิงสาวมองค้อนไปยังทิศทางที่ริ้วซิ่นเพิ่งเดินออกไป

ลูกปลาส่ายหน้าแล้วกอดอกมองเด็กในลังกัต “แผนตั๊นๆ”

“แผน?” ขวัญอุมาขมวดคิ้ว

“ก็แผนเข้าหาตัวเธอไงละยะแม่คนไร่เคียงสา ผู้ชายคนนั้นคงชอบหล่อนแล้วหาเรื่องพูดคุยกับหล่อน”

หญิงสาวคิดตาม ไม่ค่อยเห็นด้วยนักเพราะสายตาของริ้วซิ่นยามมองเธอไม่บ่งบอกว่าเขาชอบและจงใจหาเรื่องพูดคุยกับเธอเลยสักนิด

“ด้วยการหาเรื่องเธอคะ”

“อ้าว! ถ้าเขามาแบบ น้องขวัญครับ น้องขวัญขา...’ หล่อนจะสนใจไหมละยะ ดูตอนนี้สิ หล่อนจำชื่อเขาได้ด้วยซ้ำ” ลูกปลาไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ คำว่าข้อมืออีกฝ่ายพาเดินออกไปที่อื่น

ขวัญอุมาเดินตาม แต่ยังคงุ่นคิดเรื่องของริ้วซิ่นและคล้อยตามลูกปลาหน่อยๆ อย่างเข้าข้างตัวเอง...

อาจจะจริงอย่างที่ที่ลูกปลาล่าไว้ ผู้ชายคนนั้นแค่หาเรื่องเข้าหาเธอ

๒

ขวัญอุมา ยังหมกมุ่นอยู่กับบทโหมโรงในละครเรื่องใหม่ รอยอดีต ยิ่งอ่านก็ยิ่งอยากเห็นบทประพันธ์จริง แต่ไม่ว่าจะไปร้านหนังสือที่ร้าน ค้นหา ในอินเทอร์เน็ตก็แล้ว ก็ยังไม่เจอ

“พี่ปลา”

หญิงสาวลากเท้าขึ้นบันไดไปเคาะห้องผู้จัดการส่วนตัวร่างอวบที่วันนี้ มานอนค้างเป็นเพื่อน เพราะขับรถมาส่งแล้วชี้แจงขับกลับ

ฝ่ายนั้นแต่งกายด้วยเสื้อคลุมผ้าขนหนู ใบหน้าใหญ่พอกด้วยโคลน เหลือแค่ตากับปากเอาไว้

“อะไรละ” ลูกปลาทาม หลบตามองบทในมือขวัญอุมา “ไม่เข้าใจตรงไหน”

“ถามคุณจิตให้หน่อยได้ไหมว่าเขามีหนังสือเรื่องนี้หรือเปล่า ขวัญอยากได้ หากที่ที่ก็ไม่พบ ขวัญว่าเรื่องมันต้องไม่ใช่แบบนี้ละ เขาบิดเบือนแน่ๆ”

“เฮ้! นี่หล่อนจะอะไรหนักหนากับนิยายเรื่องนี้ละ นิยายนะ ไม่ใช่

พงศาวดาร จะได้ค้นหาความจริงกันอยู่ได้ ถึงเขาจะบอกว่าเขียนจากเค้าโครงเรื่องจริงก็เถอะ” ลูกปลาทำสะอวด ปกติขวัญอุมาไม่เคยสนใจเรื่องพวกนี้เลย ช่วงนี้ไม่รู้เกิดเพี้ยนอะไรขึ้นมา

“บอกไม่ถูก แต่ขวัญรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ นะคะ” นักแสดงสาวถอนหายใจแล้วเดินเข้าไปนั่งบนเตียง ปลายเท้าเหยียดอย่างครุ่นคิด

อาการของเด็กในสังกัดทำให้ลูกปลาดึงบทในมือของขวัญอุมามาดูคร่าวๆ แต่ก็เห็นว่าทุกอย่างปกติดีไม่ต่างกับบทละครทั่วไป “หล่อนมีปัญหาอะไร”

“พี่ปลาไม่เข้าใจ” หญิงสาวถอนหายใจซ้ำซาก บอกไม่ถูกและไม่รู้จะอธิบายอย่างไรให้คนอื่นเข้าใจ เธอยังไม่ยอมเล่นจนกว่าจะแน่ใจว่าคนเขียนบทโทรทัศน์ไม่ได้แต่งเติมจนบิดเบือนไปจากบทประพันธ์ของปราน และบทประพันธ์ไม่ได้บิดเบือนไปจากความเป็นจริง

แล้วอะไรคือความจริง?

หากมีใครสักคนถามเธอด้วยคำถามนี้ ขวัญอุมาคงได้แต่อึ้ง เพราะตอบไม่ได้ รู้แต่แม่โหมเหลา...นางร้ายผู้นำสงสารทำให้เธอนอนไม่หลับเลยทั้งคืน

“แล้วหล่อนเข้าใจตัวเองหรือไยยะ ท่องบทให้ดี วันเปิดกล้องอย่าให้มีปัญหา” นิ้วชี้อวบคล้ำชี้มาใกล้ใบหน้าสวยแล้วเดินไปหย่อนตัวหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ปลอบใจให้หญิงสาวถอนหายใจแล้วหยิบบทแม่โหมเหลาขึ้นมาดู แต่ก็ยังบอกตัวเองด้วยถ้อยคำเดิมซ้ำซาก

มันต้องไม่ใช่แบบนี้...

เสียงล้อรถถนนดังกว่าปกติทำให้สมาธิของวิยาดาสะดูดลง มือที่กำลังลากดินสอร่างภาพบนแผ่นเฟรมหยุดชะงัก ตรงหน้าคือภาพถ่ายของอรณา นักแสดงสาวเจ้าบทบาทของวงการที่ใช้เป็นแบบวาดภาพ อันเป็นงานหลักของสตรีวัยสี่สิบปลายทว่ายังดูสาวกว่าอายุจริงอยู่มาก

เสียงเครื่องยนต์ดับลงไม่นาน หลังจากนั้นผีเท่าหนักๆ ดังก็ตามมา
 “นี่ยังไม่มาเยี่ยมแม่ได้” วิชาดาตั้งผ้าปิดเฟรม ถามโดยไม่หันไปมอง
 เสียงผีเท่าหนักแบบนี้มีอยู่คนเดียว

“คิดถึงสิครับ” บุตรชายเดินมาหยุดด้านหลังแล้วสวมกอด เท่านั้น
 ไบหน้าที่ยังมีเค้าความสะสวยก็หันมาหาแล้วจตปลายจมูกลงข้างแก้ม

“ปากหวาน แล้วหยุดหึงอะไรทำไมถึงขับรถเร็วแบบนี้”

“ไม่มีอะไรหรอกครับแม่ ก่อนมามีเรื่องนิดหน่อย” ชายหนุ่มยกไหล่
 แล้วยื่นหนังสือการจัดสวนให้ เพราะรู้ว่ามารดาชอบอ่านหนังสือประเภทนี้
 คลายเหงา แต่ก็เกือบไม่ได้ติดมือกลับมาฝากเพราะแม่ผู้หญิงไร้เหตุผล
 คนนั้น...ผู้หญิงอะไรก็ไม่รู้ จิตใจไม่สวยเหมือนหน้าตา

“กำลังนึกอยากได้อยู่พอดี สวนบ้านเราซักรกไม่เข้าตา” วิชาดาบอก
 ทั้งที่บุตรชายยังเห็นว่าสวนทั้งด้านหน้าด้านหลังจัดแต่งได้งดงามและห่างไกล
 คำว่ารกตา ทั้งสีสนับและรูปแบบเข้ากับบ้านหลังใหญ่ทาสีขาวออกครีมโชน
 สว่างทั้งหลัง

บ้านหลังนี้เก่าแก่อายุหลายสิบปี หรืออาจจะร้อยกว่าปีเขาก็ไม่แน่ใจ
 เป็นบ้านที่คุ้นตาของเข็ซื้อต่อจากคนอื่นเพราะเจ้าของบ้านร่อนเงินขายให้
 ในราคาไม่แพงนัก และหลังจากท่านเสียชีวิตก็ยกให้มารดาของเขาซึ่งเป็น
 บุตรสาวเพียงคนเดียว หลังบิดาเสียชีวิต มารดาจึงย้ายมาอยู่ที่บ้านหลังนี้
 อย่างถาวรกับยายซุ่ม...คนเก่าแก่ที่เลี้ยงมารดาของเขามาตั้งแต่ยังเล็ก ซึ่ง
 ตอนนั้นนางอายุแปดสิบกว่า เริ่มหลงๆ ลืมๆ บ้างแล้ว

ธีรัชไปๆ มาๆ ระหว่างบ้านที่กรุงเทพฯ กับบ้านของมารดาซึ่งอยู่บน
 เนื้อที่กว้างขวางหลายสิบไร่ในอำเภอศรีราชา ไกลออกไปไม่ถึงห้ากิโลเมตร
 คือท้องทะเลสีเขียวมรกตและหาดทรายขาวละเอียด

‘ตึกเย็น’ เป็นคฤหาสน์เก่าแก่ ผสมผสานระหว่างสถาปัตยกรรมโรมัน
 กับไทย ประตูหน้าต่างเป็นรูปโค้ง ตึบานเกล็ดทำจากไม้เล็กๆ วางตามแนว
 นอน ตัวหลังคาเป็นทรงปั้นหยา ถัดมาคือช่องลม ทำมุขด้านบนเป็นรูปดาว

คฤหาสน์ทั้งหลังดงม่น่าอยู่... ทว่าเขากลับทนอยู่ไม่ได้

หลังเรียนจบเขาบริหารงานโรงงานผลิตอะไหล่รถยนต์ส่งออกต่อจาก
ผู้เป็นบิดา เดือนละครึ่งหรืออาจมากกว่านั้น จึงแวะเวียนมาที่นี่ และทุกครั้ง
ที่มาเยือน ความรู้สึกของเขาก็เหมือนเดิม

ร้อนรุ่ม... ร้อนจนทนอยู่ไม่ได้

“บ้านเงียบจ้งครับ ไปไหนกันหมด” เขากวาดตามองหาสมาชิกในบ้าน
เพราะปกติหากได้ยินเสียงรถเขา ขนมเยียน้ำหวานเออยจะยกตามกันมาเป็น
ขบวน

“แม่ใช้ให้สุดใจไปจ่ายตลาด เอารถที่บ้านไป ส่วนยายชุ่มนอนเอนหลัง
ในห้อง”

สมาชิกในบ้านนอกจากมารดาแล้ว ก็มียายชุ่ม บ้าสุดใจบุตรสาว
ยายชุ่มรับหน้าที่งานครัว เป็นทำงานบ้านทั่วไปและลงห่วยเป็นคนขับรถ
เขาคิดจะหาเด็กรับใช้มาเพิ่มให้แต่มารดาก็ปฏิเสธ เพราะท่านไม่ชอบความ
วุ่นวาย

“ตามมานี้เถอะ แม่จะหาอะไรให้ทาน”

แม่ปีนี้อายุจะสี่สิบปลาย ทว่ายังกระเปรี๊ยะแข็งแรง ท่านเดินไปตาม
ถนนเล็กแคบวางด้วยหินกาบสีม่วงคล่องแคล่วกว่าเขาเสียอีก ชายหนุ่มรีบ
สาวเท้าตามผู้เป็นมารดาที่ทิ้งระยะห่างออกไปไกลจนลับเข้าไปในตัวบ้าน

เขานั่งรอไม่นาน สาธุใส่หมूर้อนๆ ก็วางลงตรงหน้าพร้อมน้ำเย็นๆ
แม่จะขับรถมาตั้งหลายชั่วโมงเพราะแวะดูงานหลายที่กว่าจะมาถึง ทว่าสีหน้า
ไม่อิดโรย เพราะเคยชินกับการขับรถระยะทางไกลๆ เนื่องจากต้องเดินทาง
ไปดูโรงงานสาขาต่างจังหวัดบ่อยๆ

“แล้วไปอาบน้ำอาบทำซะนะ จวนเย็นแล้ว ทานข้าวแล้วจะได้พัก”

“ไม่่ง่วงเลยครับแม่” เขาเงยหน้าจากขนมแล้วส่งเข้าปากไปอีกคำ เห็น
มารดานั่งลงตรงข้าม หนังสือนิยายแนวพีเรียดวงอยู่ใกล้มือจึงนึกถึง ‘แม่
คนนั้น’ ขึ้นมาอีก

“อยากอ่านหรือ” วิทยาดาถามเมื่อเห็นบุตรชายมองหนังสืออยู่นานอย่างสนใจ

“เปล่าครับ แม่ก็รู้ว่าผมไม่ชอบอ่านหนังสือพวกนี้ แต่ผมตั้งใจซื้อเล่มหนึ่งมาฝากแม่ เสียขายที่หมดแล้ว ผมก็เลยจองไว้ให้”

“หือ?” วิทยาดาเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ “นี่ก็ยังงัดซื้อนิยายมาฝากแม่”

“ผมเห็นชื่อเรื่องมันน่าอ่านดีครับ รอยอดีต”

พอเอ่ยชื่อเรื่องออกไป ความรู้สึกบางอย่างก็แล่นเข้ามาจู่โจม ลมหายใจติดขัด

รอยอดีต

เสียขายที่ไม่ได้หนังสือเล่มนี้ติดมือมาด้วย... เป็นครั้งแรกที่เขาสนใจอยากลองอ่านนิยายดูบ้าง

“ของใคร คุณปรานหรือเปล่า”

“เอ...ไม่รู้จักครับแม่ ผมเห็นผู้หญิงคนหนึ่งจองไว้แล้วชื่อน่าอ่านเลยนึกถึงแม่” ชายหนุ่มส่ายหน้า ยิ่งพูดถึงความเสียขายก็ถ้าโถม

“ถ้าใช่ละก็ แม่มีแล้ว”

“มีแล้ว!” ชายหนุ่มตื่นเต้นยินดี ประกายตาไหวระริกเหมือนท่าของมีค่าหล่นหายแล้วกำลังจะได้กลับคืน “ผมขอดูหน่อยครับแม่”

“จ๊ะจ๋า”

แม่แปลกใจแต่วิทยาดาก็ลุกขึ้นไปหยิบให้แต่โดยดี ชายหนุ่มทนรอไม่ไหวจึงเดินตามไปด้วย จนมาถึงห้องสมุดที่อยู่มุมสุดบริเวณปีกขวาของศาลาสน์หลังใหญ่อันเป็นที่เก็บหนังสือมากมายตั้งแต่เจ้าของเดิมยังอยู่และเจ้าของคนใหม่หามาเพิ่มเติม ทั้งห้องจึงแน่นขนัดไปด้วยหนังสือทั้งเก่าและใหม่แยกเป็นหมวดหมู่อย่างเป็นระเบียบ

วิทยาดากวาดตามองสันหนังสือครู่เดียวก็หยิบหนังสือนิยายเล่มหนา ค่อนข้างเก่า ห่อปกด้วยพลาสติกใสอย่างคนรักหนังสืออย่างดีออกมา ตัวยกปกสีน้ำตาลอมแดง ไม่มีลวดลายอื่นใดนอกจากตัวอักษรสีทองหวัดๆ บอก

ชื่อหนังสือ และท้ายสุดคือชื่อของคนแต่ง

ปราณ

อักษรสีทองชัดเจนราวกับเรียกร้อง ชายหนุ่มจึงเดินเข้าไปหาแล้วรับหนังสือไว้ในมือ...ลูบไล้พะเผ่ว

“ปราณ...”

“จะ นามปากกานี้แม่หามาแต่ก็ไม่พบว่าเขาเขียนเรื่องอะไรอีก มีแค่เรื่องนี้เรื่องเดียว น่าเสียดาย เขียนดีมาก ลำนวนสละสลวย อ่านแล้วคล้อยตาม แต่แน่ใจหรือเราว่าจะอ่านนิยาย” วิทยาถาม ทว่าไม่มีคำตอบจากปากของบุตรชาย

มือหนวาทาบบนตัวอักษรสีทอง ความรู้สึกอุ่นชานประหลาดแทรกซึมผ่านฝ่ามือไหลวนมาตามเนื้อตัว พร้อมกันนั้นความเศร้าสร้อยบางอย่างก็อวลลึกลับ

อาการของบุตรชายทำให้วิทยาชะงักถ้อยคำที่กำลังจะเอ่ยถาม ท่าทางของริชเหมือนคนอยู่ในภวังค์ วุบหนึ่งนั้นราวกับไม่ใช่บุตรชายตัวเอง

“ริช...”

เสียงหวานของผู้เป็นมารดาทำให้ชายหนุ่มสะดุ้ง ความเศร้าสร้อยที่ครอบงำอยู่เมื่อครู่จางลงจึงหันไปยิ้มให้แต่ยังจับหนังสือไว้ในแน่น

“ผมยิ้มไปอ่านก่อนนะครับแม่”

“จ๊ะ”

แล้วบุตรชายเธอก็เดินดุ่มออกไปจากห้องสมุดเร็วจนเรียกเอาไว้ไม่ทัน ความกังวลอิงอวลอยู่ในใจ

แต่निया...ใจหนึ่งบอก ทว่าอีกเสียงค้านเอาไว้...ไม่ใช่หนียธรรมดา วิทยาสายหน้าเร็วๆ เพื่อขับไล่ความฟุ้งชานออกไปจากสมอง

รถที่นายหายขับพาสุดใจไปจ่ายตลาดแล่นเข้ามาจอดเทียบ เธอจึงปิดความไม่สบายใจทิ้งและไปช่วยสุดใจเข้าครัวทำอาหารโปรดให้บุตรชาย เธอปิดประตูห้องสมุดแล้วบอกกับตัวเอง

คงไม่มีอะไร...

ธีรัชเอนกายพิงหัวเตียงในห้องนอนที่นั่นๆ ที่ถึงจะกลับมาอนเสียดครั้งหนึ่ง เติงนอนกว้างสี่เสายู่ใกล้หน้าต่าง มุ้งลูกไม้สีขาวสะอาดตา ตลบชั้นสูง เครื่องเรือนและการตกแต่งทุกอย่างในคฤหาสน์หลังนี้คงเดิมเอาไว้เกือบทุกอย่าง แม้แต่เตียงนี้...เตียงที่ทำให้ความรู้สึกร้อนรุ่ม ไม่เคยเลยที่จะหลับอย่างเป็นสุขบนเตียงนอนหลังนี้ เมื่อเขาถือหนังสือเล่มนี้มาและตั้งท่าจะอ่าน ความรู้สึกเศร้าสร้อยก็ตามติดจนหนีไม่ได้ ต้องลุกขึ้นลากเก้าอี้ไปริมหน้าต่างแล้วนั่งอ่านแทน

แค่เปิดหน้าแรก ลมจากทุกทิศทุกทางก็พัดเข้ามาในห้องจนเศษกระดาษปลิวว่อน จึงได้สังเกตว่าหีบหน้าต่างไว้ไม่สนิทลมจึงผ่านเข้ามาได้ แต่ก็ไม่น่าแรงจนทำให้ข้าวของปลิวได้ ธีรัชเสียเวลาเก็บกระดาษให้เข้าที่อยู่นานหลายนาที่กว่าจะย้อนกลับมาเปิดหน้าแรกอีกครั้ง

หน้าแรกคือคำนำของผู้เขียน ทว่าขาดไปกว่าครึ่งแผ่นเหมือนโดนฉีกทิ้งหน้าจึงมีแค่คำขึ้นต้นและเสียครึ่งหนึ่งของคำลงท้าย จากนั้นจึงลงชื่อผู้เขียนเอาไว้

สมุดบันทึกเล่มหนึ่ง...ลุง...ไม่จบเรื่อง...

ข้อความไม่ปะติดปะต่อของคำนำจากผู้เขียนทำให้ชายหนุ่มเปิดข้ามไปบทที่หนึ่งที่บรรยายภาพคฤหาสน์ออกมาได้ใกล้เคียงกับที่ที่เขากำลังพำนักอยู่

คฤหาสน์र्मย์ฤติมิเจ้านายอยู่สี่คน คือพันตรีพพนกับคุณปลูมา... ผู้เป็นภรรยาคู่ทุกข์คู่ยาก มีเซ่ทองคล้องใจคือภาคินกับบรรดาซึ่งอายุห่างกันเกือบสิบปี ปลูมาถอดใจคิดว่าจะมีบุตรชายโหนแค่คนเดียวเสียแล้วแต่กลับได้แก้วตาดวงใจเพิ่มอีกหนึ่งคนตอนอายุมาก ดังนั้นบรรดาจึงถูกตามใจเป็นพิเศษ ที่เหลืออีกกว่าสิบชีวิตคือคนรับใช้ที่จัดสรรแบ่งงานกันทำคนละไม้

ละมือ เพราะแค่ดูแลคฤหาสน์หลังใหญ่ก็งานล้นมือ

วันนี้ผู้คนในคฤหาสน์র্মย์ญาติกำลังวุ่นวายอยู่กับการเตรียมตัวต้อนรับภาคิน คุณชายใหญ่ของบ้านซึ่งเพิ่งกลับจากไปศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษ พื้นที่กว้างขวางทางด้านหลังเป็นครัวแบบเปิดโล่ง ยามนี้ควันจากการประกอบอาหารคลุ้ง กลิ่นหอมชวนน้ำลายสออบอวลเรียกน้ำย่อยให้หลังออกมาทั่วกระเพาะอาหาร

ในครัวกำลังวุ่น บนคฤหาสน์ก็ไม่แตกต่างกัน ปฐมาจัดแจงให้คนงานย้ายโน่นเติมที่นี่ในห้องนอนของบุตรชายอยู่หลายรอบก็ยังไม่ถูกใจจนผู้เป็นบุตรสาวคนเล็กซึ่งปีนี้อายุสิบห้าปีต้องล่าหน้า เดินมาหย่อนตัวลงบนที่นอนของพี่ชาย

ผู้เป็นมารดาร้องลั่นเมื่อเห็น “เดี๋ยวยับ”

“โธ่...คุณแม่ละก็ หลายวันนี้เอาแต่สนใจเรื่องของพี่ใหญ่ เล็กซักจะงอนแล้วนะคะ” หญิงสาวย่นจมูก ไม่สนใจเรื่องผ้าปูเตียงนอนยับย่นมีหน้าซำยังแก้งลั้มตัวลงนอนกลิ้งไปมาเสียอีก จนชายผ้าถุงสี่เหลี่ยมติดปักชายเกี่ยวกับปลายเท้าเปิดขึ้นทำให้เจ้าตัวรับกระดิ่งลูกมาตะครุบ

“ยายเล็ก เดี่ยวเถอะ ลูกขึ้นมาเดี๋ยวนี้ นอนที่นอนพี่ชายเราละ” ปฐมาจุดข้อมือขาวให้ลุกขึ้น ทว่าคนชอบแก้งลั้มตัวจนมารดาอ่อนใจไปเอง

“จริงๆ เลยยายคนนี่”

“แค่เตียงยับนิดหน่อยพี่ใหญ่ไม่ว่าหรอกค่ะ แล้วห้องนี้คุณแม่จะเปลี่ยนผ้าของอีกสักทีรอบคะ ตอนแรกก็สวຍอยู่หรอก พอคุณแม่हांนั้นมาเพิ่ม เล็กว่ามันรกตา” วรรดาออกความเห็น

เท่านั้นมารดาก็หน้าเสีย “จริงหรือ”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้าจริงจัง ต่อเมื่อเห็นสีหน้าของมารดาจึงปิดปากหัวเราะคิก “เล็กล้อเล่นหรอกค่ะ เล็กแค่อยากพี่ใหญ่เท่านั้นแหละที่ดูจะดูดีเอาความรักของใครต่อใครไปจนหมด ไม่มีใครเหลือเศษเสี้ยวความรักให้เล็กบ้างเลย”

“ดูพูดเข้า แค่นี้ทำมาอิจฉาพี ก็พี่ชายเราไปเรียนต่อประเทศอังกฤษ ตั้งหลายปี ใครก็ต้องคิดถึง ลองเราไปข้างแม่ก็คิดถึงเหมือนกัน” ปฐมาค้อนให้

ผู้เป็นบุตรสาวจึงลุกจากเตียงแล้วถลามาเกาะแขน

“นั่นคุณแม่ให้เล็กไปอังกฤษข้างนะคะ หลังจบมอแปดแล้วให้เล็กไปนะ” หญิงสาวอดอ้อนจริงจัง เคยขอมาแล้วหลายหนแต่ไม่มีใครอนุญาต ปฐมาส่ายหน้าแล้วหยิกหมับไปบนต้นแขนกลมกลิ้ง “พูดกันมาหลายรอบ เมื่อไรจะเข้าใจ”

“แล้วที่พี่ใหญ่ยังไปได้” หญิงสาวบ่นอุบ ย่นจมูกทำหน้าอัน เพราะเป็นบุตรสาวคนเล็ก ถูกเลี้ยงมาอย่างตามใจ อยากรได้อะไรบิดามารดายอมหามาให้หมด แต่เรื่องไปเรียนเมืองนอกไม่ว่าเธอจะเพียรขออย่างไรก็ไม่มีใครอนุญาต เพราะเห็นว่าความคิดความอ่านของบรรดาออกจะโลดโผนเกินวัย

“มันไม่เหมือนกัน เราจะเป็นผู้หญิง แม่อนุญาตให้เรียนต่อมหาวิทยาลัยก็ดีแล้วนะ อีกหน่อยก็ออกเรือนไป ที่จริงจบมอแปดก็น่าจะพอ”

“โอ้...จบแค่มอแปดจะไปได้เรื่องอะไรคะ ไม่เอาหรอก” บรรดาหน้าอึกอิจฉาพีชายที่ได้ท่องโลกกว้างไปไกลถึงอังกฤษ ไม่เหมือนเธอที่ติดแหง็กอยู่ในโลกแคบๆ ใบนี่ด้วยเหตุผลว่าตัวเองเป็นผู้หญิง เธอภาวนาวันละนับสิบครั้ง ขอให้ชาติหน้าเป็นผู้ชายจะได้ทำอะไรได้ตามใจ

“ความคิดพิลึกคนจริงเชียว ดูอย่างหนูกนกเขาเถอะ น้ำกานต์ไม่ต้องปากเปียกปากแฉะเหมือนแม่ สั่งให้หันซ้ายก็หัน หันขวาก็หัน ไม่เหมือนเรา... ตรงข้ามหมด”

ปฐมาเปรียบเทียบยิ่งทำให้ผู้เป็นบุตรสาวทำหน้ายู่่ง แม้น้ำกานต์หรือ กานต์ติดกับครอบครัวจะเพ่งย้ายเข้ามาอยู่ชอยเดียวกันไม่กี่ปี ทว่าสนิทสนมกับมารดาของเธอรากับรู้จักกันมานานนม และเกิดติดอกติดใจบุตรสาวบ้านนั้นเข้าเสียอีก

กนกแข หญิงสาวสวย กำลังศึกษาอยู่ชั้นมอแปด บุตรสาวคนเดียวของกานติมา ผู้ที่มารดาของเธอหมายมั่นปั้นมืออยากได้เป็นสะใภ้ใหญ่ของตระกูลรมย์ฤดี หากพี่ใหญ่ตกลงปลงใจจริงๆ คนที่ออกแตกตายก็เห็นจะเป็นเธอเอง เพราะมารดาคงหาเรื่องเปรียบเทียบเธอกับพี่สะใภ้จนหูชา

“นั่นมันเรื่องของพี่เขอะละคะ แต่เล็กจะเรียนมหาวิทยาลัย คุณพ่ออนุญาตแล้วด้วย” วรดาเอาบิดามาอ้างแล้วขยับตัวออกห่างก่อนเปลี่ยนเรื่อง “แล้วนี่คุณพ่อจะพาพี่ใหญ่กลับมาถึงเมื่อไรคะ”

“คงจะเย็นๆ... แม่จะไปดูพวกในครัวร์สักหน่อยว่าทำอะไรกันไปถึงไหนแล้ว ไปอยู่เมืองนอกเมืองนามาก็หลายปีคงเบื่อئمเหนยเต็มทน” ว่าแล้วปฐุมาก็ผละออกไป

วรดาตามองตามแล้วยกไหล่ เกือบห้าปีแล้วกรรมงที่พี่ชายเธอไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ

คนหนุ่ม...แน่หรือจะพกเอาความโสดกลับมาด้วย อาจจะถูกเมียเหม่มไว้ก็ได้ใครจะรู้

หญิงสาวหันมาตบที่นอนของพี่ชายให้เข้าที่แล้วผละออกไปข้าง

กนกแขถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายหลังจากผู้เป็นมารดาบอกให้เธอเตรียมตัวไปรับประทานอาหารเย็นที่บ้านรมย์ฤดีในเย็นวันพรุ่งนี้ หัวใจของเธออ่อนนุ่ม มีหรือจะไม่ว่ามารดาคิดจะจับคู่ให้เธอกับบุตรชายบ้านนั้น ปภาคิน รมย์ฤดี

ชายหนุ่มที่ใครต่อใครในละแวกนี้ต่างบอกว่าเป็นหนุ่มหล่อเจ้าเสน่ห์เป็นที่หมายปองของสาว ๆ บ้านไหนก็อยากอ้าแขนรับเป็นลูกเขย เธอยังไม่เคยเห็นหน้าค่าตาเขา เพราะพระยาสารประดิษฐ์ผู้เป็นบิดาพาครอบครัวย้ายมาอยู่ที่นี้หลังจากเขาไปศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษได้เจ็ดเดือน

คนแถวนี้รู้กันทั้งนั้นว่าตระกูลรมย์ฤดีร่ำรวยแค่ไหน ปภาคินเป็นบุตรชาย แล้วสมบัติทั้งหมดจะไปไหนเสีย นอกจากนี้ชายหนุ่มยังรูปร่าง

จบการศึกษาสูงจากต่างประเทศ คุณสมบัติครบครัน ทว่ากนกแขไม่สนใจ
แม่แต่น้อย หัวใจของเขามีเพียงธนา...ชายคนรักเท่านั้น เขาเป็นแค่ครูสอน
นักเรียนระดับประถมศึกษานานๆ คนหนึ่ง ไม่รู้ว่าต้องใช้เวลานานเท่าไรบิดา
มารดาถึงจะยอมรับ ตอนนี้อยู่กับเขาจึงต้องรักกันแบบหลบๆ ซ่อนๆ

หญิงสาวแต่งกายเรียบร้อยด้วยชุดกระโปรงสอบสีม่วงอ่อนลายดอก
สีขาว สวมสร้อยไข่มุกยาวถึงหน้าอก เหนือผมตัดลอนตามสมัยนิยมคือ
หมวกสานสีขาวเข้าชุดกัน ทว่ายังไม่ถึงไหน ประมวล...แม่แก้วห้วยห้าสิบ
ปลายก็ร้องเรียก

“จะไปไหนคะคุณหนู”

หญิงสาวใจหายวาบ อุตุสำหรับหลบออกจากทางด้านหลังยังมีคนเห็น

“ออกไปข้างนอก”

“ขอคุณแม่แล้วหรือคะ”

“ขอแล้ว” หญิงสาวปด เหตุเพราะร้อนใจอยากไปพบกับธนาเต็มที
จึงลี้มดูเวลาที่ตอนนี้บ้ายแก่แล้ว

ประมวลเล็กคิว “เย็นแล้วนะคะคุณหนู จะไปไหน”

“ไปหาฉัตร มีธุระสำคัญ” หญิงสาวอ้างถึงฉัตรชนก เพื่อนรักเพื่อน
สนิทที่คบหากันมาหลายปีนับตั้งแต่เธอย้ายมาที่ศรีราชา เธอกับฉัตรชนก
อายุเท่ากัน แต่เพราะเธอเรียนช้าไปหนึ่งปีจึงยังเรียนไม่จบ ส่วนฉัตรชนกนั้น
เป็นครูเช่นเดียวกับธนา

“ถ้าอย่างนั้นให้มันน้อยไปเป็นเพื่อนนะคะ”

“ไม่ต้อง แคะให้คนรถไปส่งที่บ้านของฉัตรก็พอ” สุ่มเสียงหญิงสาว
ออกแว่วรำคาญใจ เพราะโตจนป่านนี้แล้วทั้งมารดาทั้งประมวลทำราวกับเธอ
เป็นเด็กหญิงกนกแขที่ไม่รู้จักโตอยู่เสมอ

หญิงสาวก้าวออกไปสั่งคนขับรถพาเธอไปยังที่หมาย

สตรีผู้เป็นเจ้าของบ้านไม่ขึ้นเตียงหลังเลิกกำลังหุงข้าวอยู่ในครัว
 ฉัตรชนกนั่งชันเข่าลงไปกับสวมเสื้อคอกระเช้าสีซีดกัมๆ เงยๆ
 หุงข้าวอยู่ เธออยู่บ้านหลังนี้กับมารดาแค่สองคนเพราะมารดาบอกว่าบิดา
 เสียชีวิตไปตั้งแต่เธอยังเล็ก บิดาหน้าตาเป็นอย่างไรเธอก็จำไม่ได้เสียแล้ว

เสียงรถคันใหญ่จอดเทียบหน้าบ้าน ฉัตรชนกวางมือจากงานทั้งหมด
 ตักน้ำจากโอ่งในครัวมาล้างมือและเช็ดกับผ้าลวกๆ แล้ววิ่งออกไปรับหน้า

“แซ มาเสียเย็น อยู่ทานข้าวด้วยกันนะ” ฉัตรชนกเอ่ยชวนตาม
 มารยาท รู้อยู่แล้วว่าอย่างไรเสียเพื่อนคนนี้ก็คงรับประทานอาหารอย่างที่บ้าน
 เธอกินกันไม่ได้

น้ำพริกผักลวกกับไข่ต้ม...คนอย่างคุณหนูกนกแซ บุตรสาวคนเดียว
 ของพระยาสารประดิษฐ์กับคุณกานติมา ผู้เกิดมาบนกองเงินกองทองคงทน
 กินไม่ได้ บางทีอาหารเหลือทิ้งของคนบ้านนั้นยังดีกว่าอาหารที่เธอกับมารดา
 ต้องกินเข้าไป แต่ก็นั่นแหละ คนเราเลือกเกิดไม่ได้ ชาติที่แล้วกนกแซคง
 สร้างบุญบารมีมากกว่าเธอ

บางครั้งฉัตรชนกก็น้อยเนื้อต่ำใจ ทว่ามารดาที่เอ๋ยเตือนสติทำให้หญิง
 สาวคิดได้ ถึงจะจน แต่เธอก็มีความสุขที่ได้เกิดเป็นลูกแม่ มีความสุข
 ท่ามกลางความยากจนเพราะมีแม่ที่รักและเข้าใจเธอ อดทนส่งเสียจนกระทั่ง
 เธอเรียนจบ มัธยมดี ๆ ทำ

“ไม่เป็นไร ฉัน...” กนกแซมองไปยังคนขับรถที่ยืนรออยู่แถวนั้นแล้ว
 ดึงแขนเพื่อนรักให้หลบไปอีกด้านก่อนกระซิบบอก “ฉันจะหลบไปทางหลังบ้าน
 เธอ ช่วยหน่อยสิ”

“แซ เธอจะไปไหน อย่าบอกนะว่า...” ผู้เป็นเจ้าของบ้านตกใจ เวลานั้นเย็น
 มากแล้ว หากปล่อยให้เพื่อนไปหาผู้ชายค่ามีด ถึงจะเป็นคนรักกันก็ดูไม่งาม

“ฉันมีเรื่องสำคัญต้องคุยกับธนา เห็นใจฉันเถอะนะฉัตร”

สีหน้าทุกข์ร้อนของเพื่อนรักทำให้หญิงสาวเลิกคิ้ว เป็นอีกครั้งหนึ่งที่
 อดใจอ่อนไม่ได้ หลายครั้งแล้วที่เธอกลายเป็นข้ออ้างของคู่รักคู่นี้

กนกเข้ม๊กแอบอ้างชื่อเธอเสมอยามต้องการออกไปไหนมาไหนกับชายคนรัก และเพราะเธอเคยไปบ้านของกนกแซหลายครั้ง กานตีม่าจึงไว้ใจให้บุตรสาวไปมาหาสู่กับเธอแม่ฐานะจะแตกต่างกันมากก็ตาม ทว่ายังวางตัวบุตรสาวให้สูงกว่าเธอรระดับหนึ่งเสมอ

“ต้องเป็นตอนนี้หรือ”

“ใช่ เพราะพຽนี้คุณแม่จะให้ฉันไปรับประทานอาหารที่บ้านนรมย์ฤดี ลูกชายคุณน้ำปลฐมาจะกลับมา ท่านต้องคิดจับคู่ให้ฉันแน่ๆ ฉันร้อนใจอยากปรึกษาณา” กนกแซรวมือเพื่อนสนิทมาเขย่า น้ำตาลอล...

เธอรักธนามากเหลือเกิน หากชาตินี้ไม่ได้ใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน เธอคงต้องตายแน่ๆ

“แล้วแม่เธอ...”

“ฉันไม่ได้บอกท่าน ฉันสัญญาว่าจะรีบไปรีบกลับ”

ฉัตรชนกถอนหายใจ ลังเลครู่หนึ่ง “งั้นฉันไปเป็นเพื่อน ไม่อยากให้เธอไปคนเดียว”

“ขอบใจมากนะฉัตร เธอเป็นเพื่อนคนเดียวที่ดีกับฉันมาตลอด”

กนกแซยิ้มออก รู้อยู่แล้วว่าบีบน้ำตาลักหน้อย เพื่อนเธอจะต้องใจอ่อน ทุกครั้งที่อยากได้อะไร หากใช้ไม้นี้ไม่มีทางที่ฉัตรชนกจะกลับปฏิเสธเหมือนเมื่อครั้งเธอรักกับธนาใหม่ๆ

เธอรู้...รู้ว่าธนามีใจให้ฉัตรชนก และเพื่อนรักของเธอก็มีใจตอบ ทว่าเธอก็ตั้งต้นจะเอาเขามาเป็นของตัวเอง และเธอก็ทำสำเร็จ แค่บีบน้ำตาลนิดหน่อยฉัตรชนกก็หลีกทาง เช่นเดียวกับธนาที่เปลี่ยนใจมาหาเธอ และตอนนี้เธอมั่นใจว่าชายหนุ่มไม่มีใจให้ฉัตรชนกอีกแล้ว

ฉัตรชนก บุตรสาวแม่ค้าขายผักหรือจะสู้คุณหนูกนกแซ บุตรสาวคนเดียวของพระยาสารประดิษฐ์ได้ ถึงความสวยจะสู้สี แต่ชาติกำเนิดต่างกันลิบลับ

“ฉันไปบอกแม่ก่อนนะ”

ฉัตรชนกบอกแล้วหมุนกายออกไปจากตรงนั้น ไม่นานก็กำมือเรียกให้เพื่อนออกไปทางหลังบ้านอันเป็นทางลัดไปสู่ถนนเล็กแคบตัดเข้าสู่ซอยบ้านของเธอนที่อยู่ละแวกใกล้เคียงกัน ก่อนไปกนกเขยี้มัทททายนวนรงค์มารดาของฉัตรชนก ทว่าไม่ยกมือไหว้เพราะถือตัวว่าเหนือกว่า... จะให้ลูกสาวผู้ด้อยอย่างเธอยกมือไหว้แม่ค้าขายผักก็กระไรอยู่

“รีบกลับนะฉัตร อย่าให้มีดคำ” นवलนรงค์บอกตามหลัง ความไม่สบายใจฉายชัด หวั่นใจว่าเพื่อนสนิทคนนี้ของบุตรสาวจะนำความเดือดร้อนมาให้

แม้กนกแซงมาที่นี้บ่อยครั้งและบุตรสาวยอมรับเป็นเพื่อนสนิท แต่เธอหนักใจ กลัวว่าบุตรสาวพระยาคนนี้จะก่อเรื่องอะไรเสื่อมเสียแล้วลากฉัตรชนกไปข้องเกี่ยว มีอย่างหรือ จะมีดคำอยู่แล้วยังรำร้อออกไปหาผู้ชายถึงบ้าน เธาก็อีกคน จะคบหากันก็ไม่ควรทำลับๆ ล่อๆ อย่างนี้

ดีเท่าไรแล้วที่ไม่ได้เป็นลูกเขยเธอ...

ผู้ชายจะดีจะชั่วอยู่ที่ความเป็นสุภาพบุรุษ เธอไม่สนความยากดีมีจนขอแค่ให้ผู้ชายคนนั้นรักฉัตรชนกจริง เธอก็ยินดีจะยกให้โดยไม่คิดค่าสินสอด

นวนรงค์มองอาหารที่บุตรสาวทำค้างเอาไว้ แม้จะเริ่มหิวแต่ก็ยอมหิวท้องร่อ อาหารพื้นๆ แต่กินแล้วมีความสุข อย่างน้อยก็มากกว่าตอนอยู่ที่...

สตรีวัยกลางคนปัดความคิดฟุ้งซ่านออกไปจากสมอง ถึงอย่างไรเธอก็จากที่นั่นมานานเกินกว่าจะนึกถึง แม่สักๆ จะรู้สึกผิดต่อบุตรสาวก็ตาม ถ้าไม่เพราะเธอ อนาคตของฉัตรชนกก็คงจะดีกว่านี้ เธอพยายามทำทุกทางเพื่อไม่ให้ลูกด้อยกว่าคนอื่นจนเกินไปนัก ถึงฉัตรชนกจะมีแม่เป็นแค่แม่ค้าจนๆ แต่การศึกษาต้องเทียมทัดกับคนอื่น คนการศึกษาน้อยอย่างเธอรู้ดีว่าการศึกษาคำคัญแค่ไหน เธอไม่เคยสอนให้ลูกนั่งรอนอนรอราชรถมาเกยจึงมีอยู่หลายครั้งที่ใครๆ ก็ค่อนข้างอดแม่ค้าขายผักยากจนอย่างเธอ

“แม่คนนั้นเขาหัวสูง ทำงานสายตัวแทบขาดส่งลูกเรียน เรียนแค่

ปอลี่ปอหกก็พอแล้ว ผู้หญิงจะเรียนอะไรกันนักหนา จบมาก็ต้องให้ผิวเลี้ยง เหมือนกัน”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นละ ดูอย่างน้องเรียนลูกสาวฉัน จบแค่ปอลี่ แต่มันได้ผิวเป็นนายทหารเรือโก้ไป ผู้หญิงมีความสุขอยู่กับตัวดีกว่าเรียนจบปริญญาเสียอีก” คนพูดยกลูกตบข่ม ในละแวกนี้ยังไม่เห็นว่าลูกสาวบ้านไหนจะหาคู่ครองได้ดีเท่าลูกตัวเอง

“แต่ฉันว่าน้องนวลมันฉลาด”

“ฉลาดยังไงวะ” คนเพิ่งยกยอบุตรสาวตัวเองเลิกคิ้ว

“อ้าว! ก็ยกศักดิ์ศรีลูกตัวเองให้ทัดเทียมกับลูกสาวพระยาสารประดิษฐ์ไงล่ะ เพื่อจะได้ลูกผู้ดีตากำลังคนมาเป็นเขย”

คนออกความคิดค่อนข้างหมั่นไส้บุคคลที่กล่าวถึงด้วยไม่อยากจะเห็นใครได้ดีกว่า และดูเหมือนใครต่อใครจะเห็นด้วยกับความคิดนี้

นวลวงศ์ได้ยินแต่ไม่คิดใส่ใจ ใครจะรู้เหตุผลของเธอเท่ากับตัวเอง ใครจะค่อนข้างแคะอย่างไรก็ได้ แต่เธอมีหน้าที่เลี้ยงดูฉัตรชนกให้ดีที่สุด ให้มีกิริยาเรียบร้อยอ่อนหวานและการศึกษาทัดเทียมผู้อื่น

ผู้ดี...อยู่ที่ไหนก็ต้องเป็นผู้ดี

นวลวงศ์ยกแสบงในอก เจ็บปวดใจ เลือดของฉัตรชนกเป็นผู้ดี ครั้งหนึ่ง ส่วนอีกครั้งหนึ่งเป็นไพร่ แต่ใครจะว่าบุตรสาวเธอไม่ได้ ดังนั้น ฉัตรชนกจึงได้รับการอบรมสั่งสอนให้ดีพร้อม

๓

ฉัตรชนกอดทนนั่งรอคู่รักพรำพลอดด้วยความกระวนกระวาย
ตอนนี้เป็นเวลาทุ่มตรง ท้องฟ้าแปรเปลี่ยนเป็นมืดสนิท ไม่ควรเลยที่ปล่อยให้
ให้เพื่อนรักพบปะกับธนาในสวนสาธารณะยามเย็นเช่นนี้ หากใครมาเห็นเข้า
คงดูไม่ดี ฝ่ามือเรียวกวาดต้นแขนหลายที เสียงขลุ่ยกระพือปัดดังอยู่เหนือ
ศีรษะ แต่สมาธิยังอยู่ที่เงาของคนสองคนที่อยู่ได้ร่วมเงาไม้

“ธนา... ถ้าเกิดคุณแม่ให้เขาแต่งงานกับผู้ชายคนนั้นจะทำยังไง”

กนกแซ่ทุ๊กซี้ร้อน น้ำตาไหลริน

ชายหนุ่มใช้หลังมือเช็ดให้แผ่วเบา ก่อนรวมือคนรักกุมไว้แนบอก
“ผมไม่มีทางยอมให้เป็นแบบนี้”

“เขาดูดีกว่าคุณแม่กับป้าปฐมาคิดจะทำอะไร ผู้ชายคนนั้นจะเป็นคน
ยังไงก็ไม่รู้” กนกแซ่คิดไปไกล ผู้ชายที่ผู้ใหญ่ต้องหาผู้หญิงให้ทิ้งที่จบจาก
เมืองนอกโก้หรูมีเงินทองล้นฟ้า หากไม่หน้าตาซี้เหร่จนเกินรับ นิสัยใจคอ
ก็คงแย่มากๆ... ที่เธอได้ยินมาว่าเขารูปร่าง คงเป็นคำพูดประชดประชัน
กระมัง

“ผมว่าเธออย่าเพิ่งคิดมากเกินไปนะ มันอาจไม่ใช่อย่างที่คิดก็ได้ แซกับผู้ชายคนนั้นยังไม่ได้พบกันไม่ใช่หรือ” ธนาพลอบใจ เขาไม่เคยเห็นหน้าบุตรชายบ้านหลังใหญ่ที่นั่นเหมือนกัน จะเห็นก็แต่ผู้เป็นน้องสาวแต่ก็แค่ผ่านตา เพราะฝ่ายนั้นนอกจากโรงเรียนกับบ้านแล้วก็ไม่ได้ไปไหน

“เขาไม่ออกไปเลย”

“อย่างนั้นก็ไม่ต้องไป”

ชายหนุ่มสรุ่ยง่าย ๆ ผู้เป็นคนรักจึงสะบัดค้อนให้

“ถ้าทำได้ง่ายอย่างนั้นเขาก็ไม่ดั้นด้นมาหาจนหอรอก เขเป็นลูก จะขัดใจแม่ได้อย่างไร” กนกเขยอหนายใจแล้วจับมือหนากร้านเพราะกว้างหน้ากมาแต่เล็กมาแหมบแถม “เขรักธนา รักธนาคนเดียวเท่านั้น”

“ผมก็รักเขา หากท่านบังคับเขา เราจะหนีไปด้วยกัน” ชายหนุ่มบอกจริงจัง

คนฟังกลืนน้ำลาย ใจไม่กล้าพอ “หนีเหวอ”

“ใช่ เราจะหนีไปด้วยกัน แต่เอาไว้ก่อนเถอะ เพราะมันอาจไม่ใช่อย่างที่เราคิดก็ได้ แล้วพรุ่งนี้หากเขาไม่ออกไปก็ไม่ต้องไป จะออกอุบายไม่สบายหรืออ้างฉัตรก็ได้ นี่ เขาเต็มใจช่วยเราอยู่แล้ว” ชายหนุ่มแนะนำ ลากอดีตคนรักอย่างฉัตรชนกเข้ามาเอี่ยว

เขากับฉัตรชนกเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก เรียนด้วยกัน โตมาด้วยกันจนเกิดความผูกพัน ตัวเขาเองก็คิดว่ารักเธอจึงตัดสินใจสารภาพรักต่อเธอเมื่อปีที่แล้ว หญิงสาวเองแม้จะไม่ถึงขั้นรับไม่ตรีแต่ก็ไม่บ่ายเบี่ยงปฏิเสธ เพียงแต่ขอเวลาให้เรียนจบมึงานดีๆ ทำก่อนเท่านั้น แต่หลังจากฉัตรชนกรู้จักสนิทสนมกับกนกและทำให้เขาได้รู้จักบุตรสาวพระยาสารประดิษฐ์คนนี้ ความน่ารักสดใสและค่อนข้างเปิดเผยความรู้สึกของตัวเองของกนกเขาทำให้เขาตื่นเต้น หัวใจเต้นแรงทุกครั้งจนในที่สุดก็ไขว่เขว

เวลานี้เขาแทบลืมฉัตรชนกเพราะกนกเขาแทรกซึมเข้ามาในใจที่ละน้อยจนเต็มพื้นที่ เขากะดากและละอายใจไม่น้อย อีกทั้งยังต้องรบกวน

อดีตคนรักทุกครั้งเพื่อลอบพบกับกนกแซ ทว่าหญิงสาวไม่ปริปากถามหรือ
คร่ำครวญใดๆ ให้ได้ยิน

“จริงลี แซจะบอกว่าฉันไม่อยาบาย หรือไม่ก็บอกว่าตัวเองไม่อยาบาย
ไปไม่ไหว” กนกแซยิ้มออก

คนถูกลากมาเอี่ยวกระแอมซัด ก่อนชะงักหน้าออกมาจากมุมมืดแล้ว
ส่งเสียง “แซ ฉันว่ากลับเถอะ ทุ้มกว่าแล้วนะ ประเดี๋ยวคนของเธอจะส่งลี่ย
เอานะ”

คู่รักมองกันตาละห้อยเป็นนานกว่าจะยอมปล่อยมือจากกัน

ฉันตรชนกมองภาพนั้นด้วยความรู้สึกแปลบปลापในอก สะท้อนใจ...
สายตาที่ธนาเคยมองเธอ ความรักความห่วงใยที่เขาเคยมีให้เธอ บัดนี้
มอบให้คนอื่นไปจนหมดสิ้นแล้ว ไม่เหลือแม้แต่เศษเสี้ยวเพื่อแผ่ม้าให้

คนเราหนอ...ช่างเปลี่ยนใจได้ง่ายดายราวพลิกฝ่ามือ เธอยังจำได้ถึง
ถ้อยคำที่ธนาเคยสัญญากับเธอเมื่อสองปีก่อน...ก่อนที่เขาจะพบกับกนกแซ
‘เราสัญญาจะฉัน ไม่ว่าจากวันนี้ไปอีกกี่วัน กี่เดือน กี่ปี เราจะรัก
และรอฉันตลอดไป’

ชายหนุ่มผู้เติบโตด้วยกันมาแต่เล็กให้คำมั่น จับข้อมือเธอไว้ ทว่า
หญิงสาวเบี่ยงหลบอย่างละมุนละม่อมไม่ให้เขารู้สึกว่าถูกปฏิเสธ

‘ขอเวลาสักหน่อยนะธนา เรายังไม่่อยากคิดเรื่องความรักจนกว่าจะ
เรียนจบมอแปด เราอยากทำงานหาเลี้ยงแม่ให้สุขสบาย’

‘แค่ฉันไม่ปฏิเสธ นานแค่นั้นก็จะรอ’

‘ขอบใจมากนะธนา เธอคือผู้ชายที่เราให้ความสนิทสนมมากที่สุด’
หญิงสาวยิ้มรับ เวลานั้นหัวใจพองโตคับอก ยินดีที่เขามีใจตรงกัน ตั้งแต่
เล็กจนโต ธนาเป็นทั้งเพื่อนและพี่ชายของเธอ และต่อไปเขาก็คงจะกลายเป็นคนรัก

“ฉัน”

เสียงเรียกจากกนกแซ สตรีผู้พรากธนาไปกระซกฉันตรชนกให้หลุด

จากภวังค์ ครูหนึ่งจึงรวบรวมสติให้มั่นคงดังเดิมได้

“เสร็จหรือยัง ไปเถอะ”

“ขอใบิจมากนะฉัตร” ธนาเอ๋ยเสียงพะແ່ວ สีหน้ากระตาคายและ
อดสู ทว่าสิ่งที่ได้รับคือรอยยิ้มอ่อนโยนดูจนางฟ้าใจดีดังเดิม

จะก็ปีฉัตรชนกก็ยังเหมือนเดิม มีแต่เขาที่เปลี่ยนไป แต่จะทำอย่างไร
ได้ หัวใจคนเราจะห้ามกันได้อย่างไร

เขาหลงเสน่ห์ความร้อนแรงของกนกแซมมากกว่าความเย็นชุ่มฉ่ำใจ
ของฉัตรชนก

ธนาเดินไปส่งสองสาวถึงบ้านของฉัตรชนก แต่ปฏิเสธไม่เข้าไปในบ้าน
ทั้งที่เมื่อก่อนเข้าออกบ้านหลังนี้ราวกับเป็นบ้านของตัวเอง เพราะละอายใจ
เกินกว่าจะเผชิญหน้ากับนวนรงค์ นับตั้งแตเขาตัดสินใจคบหากับกนกแซม
เขาก็ไม่ยอมเหยียบมาที่บ้านหลังนี้อีก

บางครั้งบางครา...นี่ก็ถึงความอบอุ่นที่เคยได้รับจากสองแม่ลูก
ชายหนุ่มปัดความฟุ้งซ่านออกไปให้พ้นสมองแล้วบอกลาสองสาว
กนกแซมหันมาขอบคุณเพื่อนรักอีกครั้ง โลงใจที่คนซบถยังนั่งรออยู่
ในรถ “กลับก่อนนะฉัตร”

“จะ แน่ใจหรือว่าจะไม่ทานข้าวด้วยกันก่อน” ฉัตรชนกถาม
กนกแซมมองไปยังโต๊ะไม้ที่วางถ้วยน้ำพริกผักลวกและไข่ต้มแล้วยิ้ม
แหงๆ

“ฉันกินไม่เป็นหรอก กลับก่อนนะ ไปแล้วนะคะคุณน้านวนล” กนกแซม
บอกลาแล้วเดินตัวตรงออกไป

ฉัตรชนกถอนหายใจเมื่อเสียงเครื่องยนต์ดังไกลออกไป

“แม่ไม่ชอบเลยนะลูกที่ทำกันแบบนี้” นवलรงค์มองใบหน้าหวานเศร้า
ของบุตรสาวแล้วถอนหายใจ มีหรือเธอจะไม่รู้ว่าบุตรสาวคิดอย่างไรกับธนา
เธอก็ไม่เคยรังเกียจ ตรงข้าม...กลับเต็มใจรับฝายนั้นเป็นลูกเขย แต่ผู้ชาย
คนนั้นกลับทำให้บุตรสาวเธอเข้าใจตั้งแต่ยังไม่เริ่มต้นคบหา

“ฉัตรเป็นห่วงแซ จะปล่อยให้ไปคนเดียว...”

“เฮ้อ...เราก็เลยต้องกลายเป็นไม้กั้นหมาให้เขาทุกที” นวลนงค์ลูบไหล่บุตรสาวอย่างเข้าใจ เมื่อห้ามความหวังดีของบุตรสาวที่มีต่อเพื่อนรักไม่ได้ จึงเปลี่ยนเรื่อง “มาเถอะ แม่รอกินข้าว”

เท่านั้นฉัตรชนกก็ยิ้มออก อาหารพื้นๆ แต่ทุกครั้งทีกินข้าวกับมารดา หัวใจของเธอเต็มตื่น เชื่อว่าตัวเองมีความสุขมากกว่าคนที่กินอาหารดีๆ เต็มโต๊ะอีกหลายคน

เสียงเคาะประตูห้องซัดจิ้งหะวี่รัซซึ่งกำลังอ่านหนังสืออยู่อย่างใจจดใจจ่อ เขาสะดุ้งเมื่อเสียงเคาะประตูดังระคนเสียงโก๋ขัน เหลือบตาขึ้นมองนาฬิกาแล้วต้องตกใจ

หกโมงเช้า!

ชายหนุ่มรีบเปิดประตู

“อะไรกัน” วิชาดาอุทานเมื่อบุตรชายยังสวมชุดที่สวมเมื่อวาน ท่าทางอิดโรย ลังเกตจากดวงตาแดงเรื่อเหมือนง่วงจัดจึงเดาว่ารัซไม่ได้นอนทั้งคืน จิตรกรวัยสี่สิบปลายมองหนังสือในมือบุตรชายแล้วนินว่าหน้ามวดคิ้ว

ชายหนุ่มมองตามสายตานั้นแล้วยิ้มเจื่อน “เพลินไปหน่อยครับ”

“ไม่เหนื่อยแล้ว ถึงขนาดต้องยกอาหารมากินบนห้อง ไม่ยอมลงไปกินกับแม่ อะไร...มาติดนิยายเอาตอนอายุปุ่นนี้”

“โธ...ผมอายุแค่สี่สิบหกนะครับแม่ ทำอย่างกับผมแก่ไปได้” ชายหนุ่มกอดประจบแล้วหอมแก้มผู้เป็นมารดา

อีกฝ่ายเบี่ยงตัวหลบ “เหม็น”

ชายหนุ่มก้มลงดมตัวเองแล้วยิ้มแหย

“จริงด้วยสิครับ ดองเค็มมาตั้งแต่เมื่อวาน นั้นผมขอตัวอาบน้ำก่อนนะครับแล้วจะไปทานข้าวด้วย” รัซจบประโยคด้วยการหอมแก้มมารดาอีกฟอด วางหนังสือเอาไว้บนเตียงนอนที่ยังเรียงตั้งก่อนคว้าขนหนูที่

แขวนเอาไว้หน้าตู้เสื้อผ้าแล้วหายเข้าห้องน้ำไป

วิทยาตาส่ายหน้า เดินไปหยุดอยู่เบื้องหน้าหนังสือนิยายเล่มนั้น ไม่น่าเชื่อว่านิยายเล่มนี้ถึงขนาดดึงดูดชีวิตให้ใหม่อ่านข้ามคืนอย่างนี้ได้ ดูเถอะ... ยังไม่แตะอาหารเลยตั้งแต่เมื่อคืน

หลังรับประทานอาหารเสร็จ ชีวิตตั้งใจจะกลับขึ้นห้องไปอ่านหนังสือต่อ ทว่าไม่ได้ทำอย่างที่ตั้งใจ เพราะวิทยาใช้ให้ขับรถเอากาแฟเขียนไปส่งเกลอรี่ในเมือง ขากลับก็แวะซื้อข้าวของหลายอย่าง กว่าจะกลับมาถึงก็บ่ายแก่ และมารดากับป้าสุดใจยังคงขยับขะยอให้เขานั่งปั้นขนมเป็นเพื่อน จะได้พูดคุยให้หายคิดถึง

น่าแปลก...เขากระวนกระวายอยากอ่านต่อให้จบเหลือเกิน

“คุณรัชน่าจะอยู่นานๆ นะคะ ะไรกัน เดียวก็จะกลับแล้ว ยังไม่หายคิดถึง” แม่บ้านคนสนิทมองไปยังใบหน้าหล่อเหลาประดุจรูปหล่อสำริดของชีวิต บุตรชายเจ้านายที่เธอเห็นมาตั้งแต่เกิด เธอกับนางข่มขู่ผู้เป็นมารดาอยู่กับครอบครัวนี้มาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ และก็คงจะอยู่อย่างนี้ไปจนกว่าจะตายจากกันไป

“ผมงานยุ่งครับ เอาไว้เคลียร์งานเสร็จเมื่อไรจะมาอยู่สักอาทิตย์”

“ก็ลาพักร้อนสิคะ” ผู้มากวัยกว่าออกความเห็น ทำให้ชายหนุ่มหัวเราะออกมาเช่นเดียวกับมารดา

“ผมเป็นเจ้าของกิจการ จะลางานกับใครล่ะครับ”

“ก็ลาตัวเองสิคะ” แม่บ้านคนสนิทค้อนให้ ปั่นแป้งทำบัวลอยเผือกมือเป็นระวิง ก้อนกลมเกลี้ยงสวยขนาดเท่ากันทุกก้อน ช่างแตกต่างกับมือใหม่ที่ปั้นก้อนใหญ่บ้างเล็กบ้าง แล้วยังเห็นเส้นหยักตามรอยพับทำให้คุณแม่บ้านฟาตีให้แรงๆ ไปทีหนึ่ง

“จะเอาไปวัดนะคะ ทำสวยๆ”

“ยากชะมัด สู้กินก็ไม่ได้ ง่ายกว่า” ชายหนุ่มบอกแล้วเอนตัวลงหนุน

ตักมารดา ปล่อยให้สตรีทั้งสองนั่งบนขนมกันไป เมื่อคืนเขาไม่ได้หลับเลย ลักก็บจิ่งเผลอหลับไปไม่รู้ตัว

ขวัญอุมาถอนหายใจยาวด้วยความเซ็ง คาดเดาเอาไว้อยู่แล้วว่า จะได้ยินคำตอบนี้จากปากของผู้จัดการสาวครึ่งเดียว คำตอบที่ว่าผู้จัด ให้นิยายคนเขียนบทไว้ แต่พอเขียนบทเสร็จแล้วก็จำไม่ได้ว่าเอาหนังสือ ไปไว้ไหน

“พี่โทร. สอบถามไปทางสำนักพิมพ์ เขาบอกว่าฉบับพิมพ์ครั้งแรก หาไม่ได้แล้ว กำลังพิมพ์ซ้ำอยู่ กว่าจะวางแผงก็อีกสองสามอาทิตย์”

“อ๊วย...นานจัง” หญิงสาวนั่งลงบนโซฟา หลังเสร็จจากการพิตติง บทบาทของโฉมเฉลา ครูสาวผู้นำสงสารที่ถูกเพื่อนรักทำให้ออกหักซ้ำแล้ว ซ้ำเล่า เรื่องนี้เธอสวมบทนางร้ายเจ้าน้ำตาแสดงร่วมกับปกป้อง พระเอก คู่ขวัญที่กำลังมาแรงพอๆ กัน

ปราณ...พระเอกในเรื่องเป็นคุณชายรูปงามผู้แสนดี ผู้คิดว่าตัวเอง ไม่เคยได้รับความรักอย่างจริงจังจบจนเกือบถึงวินาทีสุดท้ายของชีวิต

โฉมเฉลา...นางร้าย หญิงสาวผู้งดงามทั้งร่างกายและจิตใจ ถูกแย่งชิงทุกสิ่งในชีวิตจนกลายเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น...เอาคืนคนที่ทำร้ายตัวเอง อย่างสาสม

พิมพ์แชน...นางเอกในเรื่อง หญิงสาวสวยผู้เปี่ยมไปด้วยพรชญา รักใคร่ไม่เป็นนอกจากตัวเอง ในชีวิตไม่มีอะไรที่อยากได้แล้วไม่ได้ ทว่าความรักก็ทำให้หญิงสาวเปลี่ยนแปลงตัวเองในทางที่ดีขึ้น ยอมให้อภัยคนที่คิดร้ายต่อตัวเอง

ธนกฤต...ชายหนุ่มผู้อ่อนไหวเหมือนไม้เลื้อย อยู่ใกล้ใครก็อ่อนอ่อน ไปหาคนนั้น ไม่มีความมั่นคงในจิตใจ ทว่าสาวๆ ต่างคลั่งไคล้ไหลหลง

ก็แค่ละครซึ่งรักหักสวาทธรรมดา ทว่าทำไมเธอถึงทุกข์ร้อนอย่างนี้ รู้แต่ว่าบางอย่างมันต้องไม่ใช่แบบนี้

ปราน...ผู้เขียน ไม่แน่ใจว่าใช้คนเดียวกับพระเอกในเรื่องหรือเปล่า แต่เธอจะต้องตามหาเขาให้พบ ทว่าจากที่ค้นข้อมูล ปรานมีผลงานแค่เรื่องนี้เรื่องเดียว และนิยายเรื่องนี้ก็วางแผงมานานมากแล้ว จนเดี๋ยวนี้หาในร้านหนังสือไม่เจอ ขนาดตามหาในร้านหนังสือมือสองก็ยังหาซื้อไม่ได้
ซื้อ!

ดวงตาของหญิงสาววาววับ ก่อนที่ทางผู้จัดละครจะเอานิยายเรื่องนี้มาทำละครก็ต้องซื้อบทประพันธ์มาก่อน คนซื้อปรานจะมีชีวิตอยู่หรือไม่ก็ต้องมีทายาท

“พี่ปลา ช่วยพาขวัญไปหาคุณปรานหน่อยได้ไหม” หญิงสาวโผล่ขึ้น ผู้จัดการส่วนตัวร่างใหญ่สลักน้ำที่ทีมงานเอามาให้

“ปรานไหน”

“ก็ปราน...คนที่เขียนรอยอดีตไงคะ” นักแสดงสาวบอกหน้าตาเฉย คนฟังตาโตแบบไม่ต้องฟังบีก็อายส์ ทำหน้าเหมือนโดนผีหลอกกลางวัน “จะบ้าเรอะ จะไปหาที่ไหน”

“แหม...ก็ถามทางผู้จัดหรือทางช่องก็ได้ว่าเขาไปซื้อเรื่องมาจากคุณปรานหรือว่าทายาท นะ...ขวัญใจร้อน ให้รอจนหนังสือวางแผงไม่ไหวหรอกน้ำ...” ขวัญอุมาทำสีหน้าแว่วอน กะพริบตาปริบๆ เมื่อลูกปลาทำหน้าแบ่พลางส่ายหน้าดิ๊กก็ยื่นข้อเสนอใหม่ “ค่าตัวรอยอดีตห้าสิบล้านห้าสิบล้าน คนละครึ่ง” ข้อเสนอเสนนามทำให้ลูกปลาหูผึ่ง ตาโต ถ้ามย้า “เท่าไรนะ”

“ห้าสิบล้านห้าสิบล้าน แต่มีข้อแม้ว่าพี่จะต้องตกลงภายในหนึ่งนาที ห้ามคิดนาน”

เท่านั้นลูกปลาก็สลักน้ำอีกเป็นครั้งที่สอง รีบตอบโดยเร็ว
“ตกลงงๆ”

นักแสดงสาวยิ้มพอใจ...รู้อย่างนี้ยื่นข้อเสนอให้ตั้งนานแล้ว

คนทั้งสองเดินมาตามสะพานไม้แคบๆ เพื่อข้ามฝั่งไปยังบ้านสวน
ริมน้ำที่มีคนบอกว่าเป็นบ้านของปราน เจ้าของบพระพันธ์ร้อยอดีต

บ้านไม้หลังงามตั้งอยู่กลางสวนผลไม้ให้ร่มเงาร่มรื่น เบื้องหน้าคือ
ธารน้ำไม่กว้างนักที่ไหลมาจากแม่น้ำลพบุรี บรรยากาศสงบเงียบ มีเสียง
นกร้องและเสียงแม่ไก่ร้องเรียกคุ้ยเขี่ยอาหารให้ลูกเจี๊ยบ

สตรีร่างท้วมสวมเสื้อคอกระเช้า นุ่งผ้านุ่งสีเหลืองอ่อนลายดอกชบา
หวานเคซำขาวให้แม่ไก่ก่อนเบนสายตามองคนแปลกหน้าสองคนที่ข้าม
สะพานมาหยุดอยู่หน้าทางเข้าบ้านซึ่งปลูกต้นกระถินบ้านไว้โดยรอบ เมื่อ
แน่ใจแล้วว่าคนทั้งคู่มาบ้านตัวเองแน่ๆ จึงเดินเข้าไปหา

“มาหาใคร” คราแรกน้ำเสียงค่อนข้างห้วน แต่พอเห็นหน้าขวัญอุมา
ชัดๆ ก็ตาโต “ดารานี้! คุณเป็นดารานี้ค่ะ”

“ค่ะ เอ่อ...ที่นี่ใช่บ้านคุณปรานหรือเปล่าค่ะ”

“ปราน? ปรานไหนคะ” หญิงร่างท้วมส่ายหน้า ชมวดคิ้ว “บ้านนี้มีฉัน
กับลูกสองคน ไม่มีคนชื่อปรานหรอกค่ะ”

ขวัญอุมาครางในลำคอด้วยความผิดหวัง วันนี้อุตสาห์ยกเลิกงาน
ทั้งหมดตั้งแต่ต้นมาไกลถึงจังหวัดลพบุรี เพื่อมาตามหาปราน

“ไม่มีหรือคะ”

“ค่ะ ไม่มีแน่ๆ ญาติพี่น้องฉันก็ไม่มีใครชื่อปรานเลยสักคน” สตรี
ร่างท้วมปฏิเสธ

ลูกปลาเห็นใบหน้าซีดๆ ของนักแสดงสาวในสังกัดก็เห็นใจ ทั้งที่
ไม่เข้าใจว่าขวัญอุมาเพี้ยนอะไรขึ้นมาถึงได้มาตามล่าหาความจริงจากนิยาย
ซิงรักหักสวาทอย่างนี้

“แน่ใจหรือป้า แล้วเขาไม่ได้มาขอซื้อลิขสิทธิ์นิยายเรื่องรอยอดีตกับ
ป้าหรือคะ” ลูกปลาถาม

เจ้าของบ้านสวนขมวดคิ้ว ไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ผู้เป็นบุตรสาวก็ลง
จากบันไดเรือนแล้วเดินเข้ามาหา

“ใครมาหรือแม่” หญิงสาวร่างบางสวมเสื้อยืดกางเกงขาสั้นร้องถาม
ชะงักเมื่อเห็นหน้าขวัญอุมา แต่เพราะติดตามข่าวบันเทิงอยู่บ้างจึงร้องทัก
“คุณขวัญอุมา มาถ่ายละครแถวนี้หรือคะ”

“เปล่าค่ะ ฉันมาหาคุณปราน”

“ปราน อ้อ...” เจ้าของบ้านอีกคนลากเสียงยาวพลอยทำให้นักแสดง
สาวใจชื้น

หญิงร่างท้วมผินหน้าไปมองบุตรสาว “แกรู้จักหรือ”

“โธ่...ก็พ่อไงแม่”

“พ่อแกชื่อภริมย์ไม่ใช่หรือ คุณดาราคันนี่เขามาหาคุณชื่อปราน”
เนื้อเย็นแข็งขึ้น

ภารดีครั้นต่อปากต่อคำจึงหันไปขวัญอุมา “นามปากกาคุณพ่อฉัน
เองค่ะ เห็นว่าเรื่องรอยอดีตคุณขวัญรับเล่นเป็นนางเอกหรือคะ”

ขวัญอุมายิ้มกว้าง ใจชื้นที่ไม่ต้องเสียเวลาเปล่า “ใช่ค่ะ ฉันดีใจที่สุด
เลยค่ะที่เจอบ้านคุณปราน”

ลุ่มเสียงนักแสดงสาวบอกถึงความตื่นเต้นยินดีอย่างแท้จริงทำให้
 ภารดีแปลกใจ เมื่อเห็นว่าคงสนทนากันยาวจึงเชื่อเชิญแขกทั้งสองขึ้นเรือน

“ไปคุยกันบนบ้านดีกว่านะคะ” ภารดีเดินนำ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจพา
 ทั้งคู่อ้อมไปยังข้างเรือนซึ่งมีศาลาท่าน้ำ รับลมเย็นสบาย บรรยากาศแบบนี้
 ไม่น่าเชื่อว่ายังเหลืออยู่ในยุคปัจจุบัน

เนื้อเย็นเห็นว่าลูกสาวน่าจะสนทนาเรื่องสำคัญกับแขกจึงเข้าไปในครัว
 ครัวใหญ่ก็ยกถาดชมพู้ลูกโตสีแดงผ่าใส่จานมาให้พร้อมขวดน้ำเปล่าแช่เย็น
 และแก้วน้ำสองใบ ขวัญอุมากับลูกปลายกมือไหว้ขอบคุณ น้ำจากขวด
 หอมกลิ่นมะลิเย็นชื่นใจ

“น้ำลอยดอกมะลิคะ มะลิปลูกเอง ไม่มีสารพิษ”

“เย็นชื่นใจดีจริงๆ ค่ะ บ้านคุณน่านอยู่มาก”

“จริงสิคะ สีมะเนาะนำตัว ฉันชื่อภารดีค่ะ”

“คุณเป็นลูกสาวคุณปรานหรือคะ แล้วไม่ทราบท่านอยู่หรือเปล่า ฉัน
 อยากพบท่านเหลือเกินค่ะ” ขวัญอุมาเอ่ยด้วยลุ่มเสียงแว่วอน

ภารดีจึงยิ้มเจื่อนๆ พลังสายหน้า “เห็นจะไม่ได้หรอกค่ะ”

“ทำไมคะ ท่านไม่ชอบรับแขกหรือ” หญิงสาวทำหน้าที่ผัดหวัง บางอย่าง
 ที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรเร่งเร้าให้เธอมาที่นี่ เพื่อพบกับปรานให้ได้

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ เพียงแต่ท่านเสียไปห้าปีแล้ว ลิขสิทธิ์นิยาย
 ของท่านตกมาเป็นของแม่กับฉันค่ะ แต่แม่ไม่ค่อยรู้เรื่องหรอก”

“เสียแล้วหรือคะ” ไหล่ตรงผึ่งผายของนักแสดงสาวลู่ลง ผิดหวัง
 รุนแรงราวกับญาติผู้ใหญ่เสียชีวิตไปก็ไม่ปาน

ภารดีเห็นอย่างนั้นจึงเลิกคิ้ว ทำหน้าประหลาด ลูกปลาเองก็ยิ้มแหง
 ซักจะมันใจหน้อยๆ แล้วว่าดาราสาวในสังกัดของเธอเพี้ยนแน่ๆ

“คุณขวัญมีธุระอะไรกับคุณพ่อหรือเปล่าคะ”

“เปล่าหรอกค่ะ คือ...” ขวัญอุมาไม่รู้จะบอกอย่างไร เธอเองก็ยังไม่รู้
 ว่าอยากพบกับปรานไปทำไม รู้แต่ว่าต้องพบ ต้องถามเขาให้รู้เรื่อง เขามี

หลักฐานอะไรถึงได้ให้ร้ายผู้หญิงคนหนึ่งผ่านตัวอักษรอย่างนี้

“ในเมื่อคุณปรานเสียชีวิตไปแล้ว งั้นเราก็กลับเถอะ” ลูกปลาอุบแขน
แม่เวลานี้เพิ่งบ้ายหัวว่าเมื่ออยู่ในศาลาที่อยู่ใต้เงาไม้ร่มครึ้มอย่างนี้ก็รู้สึกเย็น
วังเวงชอบกล อยากกลับกรุงเทพฯ เสียเดี๋ยวนี้ แต่ดูท่าทางแล้วขวัญอุมาคง
ปักหลักอยู่นาน

“คุณขวัญอยากพบท่านเรื่องอะไรคะ” ภารดีเห็นท่าทางของขวัญอุมา
แล้วก็ยิ่งแปลกใจ หญิงสาวดูเสียอกเสียใจยิ่งกว่าญาติของเธอบางคนเสีย
อีก

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ขวัญแค่อยากได้หนังสือนิยายของท่านเท่านั้น
แล้วก็อยากถามข้อสงสัยบางอย่างด้วย แต่คงไม่มีหวังเพราะท่านไม่อยู่แล้ว”

“ค่ะ” ภารดีไม่รู้ว่าพูดอะไรนอกจากยิ้มแห้งๆ ท่าทางอีกฝ่ายดูแปลกๆ
เหมือนคนอยู่ในภวังค์จึงลอบสบตากับลูกปลาที่วางสีหน้าไม่ถูกเช่นกัน

“อย่างนั้นคุณภารดีพอจะมีหนังสือนิยายเรื่องรอยอดีตอยู่ไหมคะ
ฉันหาทุกที่แล้วไม่มีเลย ไปร้านไหนก็ขายหมด ทั้งมือหนึ่งมือสอง หากมี
เหลือสักเล่มฉันขอซื้อก็ได้ค่ะ ราคาไม่เกี่ยง”

“มีค่ะ แต่ไม่ต้องซื้อหรอก เอาไว้คุณขวัญอ่านจบค่อยเอามาคืนก็ได้
ถ้าไม่สะดวกจะส่งทางไปรษณีย์ก็ได้”

ขวัญอุมารีบเอ่ยขอบคุณ ภารดีจึงเดินขึ้นเรือนเพื่อไปหยิบหนังสือ
มาให้ แต่สักพักก็เดินลงมามือเปล่า

ขวัญอุมาเห็นแล้วใจหายวาบ และยิ่งใจเสียเมื่อเจ้าของบ้านสาวยิ้ม
เจื่อน

“หาไม่เจอเลยคะ ไม่รู้ว่าแม่ให้ใครยืมไปหรือเปล่า ฉันไม่ชอบอ่าน
นิยายก็เลยไม่ได้สนใจ เหลือแต่เล่มอื่นของคุณพ่อ คุณจะเอาไปอ่านก่อน
ไหมคะ”

“ฉันอยากอ่านแค่เรื่องรอยอดีตเรื่องเดียวค่ะ แต่ไม่ยกทราบบว่า
คุณพ่อของคุณภารดีเขียนหนังสือเล่มอื่นด้วย ฉันหาข้อมูลไม่พบเลย”

“ท่านใช้นามปากกาตามชื่อท่านค่ะ ภิรมย์ แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าเอานามปากกาปรานามาจากไหน ไม่เคยอ่านงานของพ่อตัวเองสักเรื่องด้วยลึคะ”

“เสียดายจังนะคะ หากคุณภารตีหาเจอครบถ้วนแจ้งฉันด้วยนะคะ จะทิ้งเบอร์โทร. ไว้ให้”

ขวัญอุมามองไปทางลูกปลา ผู้จัดการส่วนตัวร่างอวบจึงยื่นนามบัตรให้แล้วกระซิบ

“ครบถ้วนหนอคะ ขวัญอุมาเขาอยากได้จริงๆ ไม่รู้นึกเขี่ยหนะไรขึ้นมา หรือว่า...” ลูกปลาลูบไปตามเนื้อตัว

ภารตีจึงกระซิบถาม “หรือว่าอะไรหรอคะ”

“ก็วิญญานของคุณพ่อคุณจะได้ใจให้ขวัญอุมาหลงใหลนิยายเล่มนี้เป็นพิเศษไงคะ ประมาณว่ามีความลับดำมืดอะไรให้ค้นหา พูดแล้วขลุ่ย”

“อ้อ! พี่ลูกปลาพลอยทำให้ฉันกลัว” ภารตีคิดตามแล้วทำหน้าที่หวาดเสียว แม้เธอไม่ใช่คนกลัวผีแต่ก็ยังรู้สึกเย็นเยือกในอก

“กระซิบอะไรกันคะ” ขวัญอุมาเลิกคิ้ว

“เปล่าลึกหน้อย ก็แค่กำชับให้คุณภารตีหาหนังสือเล่มนั้นให้เจอ เพราะเห็นว่าเธออยากได้มาก อยากได้จนผิตปกตีซะด้วย” ลูกปลาค้อนให้ยังหาเหตุผลของการกระทำของขวัญอุมาไม่เจอ เพราะแม้แต่เจ้าตัวก็ยังตอบตัวเองไม่ได้

“ขอบคุณนะคะ ต้องขอครบถ้วนจริงๆ”

“ไม่เป็นไรคะ ถ้าเจอฉันจะรีบแจ้งให้ทราบนะคะ”

ขวัญอุมาสนทนากับภารตีต่ออีกหลายประโยคจึงขอตัวกลับ เนื้อเย็นเห็นว่าเขากออกไปแล้วจึงเดินมาหาลูกสาว

“คุณดารามาทำไมหรอ”

“มาหาหนังสือคุณพ่อ อยากได้ไปทำไมไม่รู้หนะคะ ทำทางอยากได้มากซะด้วย”

“แม้ว่าเขาดูแปลกๆ ถ้าไม่ใช่ดาราละก็ ต้องคิดว่ามาดูลาดเลาบ้านเรา

แน่ๆ”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ เขาคงอยากได้อ่านเพราะแสดงเรื่องนี้ อาจจะทำอ่านบทที่ไม่เข้าใจเลยอยากมาถามคุณพ่อ เขาคงทุ่มเทกกับงานนี้มาก” ภารดีคาดเดา เนื้อเย็นก็คล้อยตาม เพราะไม่มีเหตุผลอะไรมาขัดแย้งได้ดีไปกว่านี้

กานติมากับพระยาสารประดิษฐ์มารับประทานอาหารเย็นร่วมกันตามคำเชิญของบ้านรมย์ฤดี ปฐมาออกมาต้อนรับด้วยสีหน้ายิ้มยัมนิติกวาดตามองหาผู้หญิงที่ตัวเองหมายมั่นปั้นมืออยากได้เป็นลูกสะใภ้ เมื่อไม่พบจึงเอ่ยปากถามหลังยกมือไหว้ทักทายสามีของเพื่อนรุ่นน้อง

“หนูแชละจะ ไม่มาด้วยหรือ”

“กนกเขาไม่สบายค่ะ ดิฉันเองก็คงอยู่คุยด้วยได้ไม่นานเพราะเป็นห่วงลูก” กานติมาออกตัว

ปฐมาพลอยเป็นห่วงไปด้วย “เป็นอะไรไปจ๊ะ เป็นมากหรือเปล่า”

“ไม่มากหรอกค่ะ ก็...ปวดท้องของผู้หญิง”

ปฐมาถอนหายใจโล่งอก นึกเสียดายที่วันนี้ลูกชายเธอกับกนกเขาไม่ได้พบกัน

เออะ...บ้านอยู่ใกล้กันแค่นี้ วันหลังก็คงได้เจอ

“มาเออะจ๊ะ อาหารเตรียมไว้พร้อมหมดแล้ว”

สตรีสองวัยผู้สนิทชิดเชื้อกันราวกับรู้จักกันนานปีจูงกันเข้าไปในห้องอาหาร พันตรี ปพน รมย์ฤดี ออกมาต้อนรับขับสู้ผู้สูงด้วยวัยและมากด้วยศักดิ์กว่าอย่างพระยาสารประดิษฐ์

“ภาคิน วรรดา มากราบเจ้าคุณกับน้ำกานต์ก่อนลูก” ปฐมาเรียกสองพี่น้องจึงผลจากการเลือกเพลงเปิดในเครื่องเล่นแผ่นเสียงประกอบการรับประทานอาหาร ซึ่งเป็นเพลงที่ภาคินได้มาจากต่างประเทศ ท่วงทำนองแปลก แต่พระยาสารประดิษฐ์ฟังแล้วรื่นหูจนต้องเอ่ยปาก

“เพลงเพราะดีจริงๆ”

สองพี่น้องให้วันอบน้อม พระยาสารประดิษฐ์พิศดูชายหนุ่มเป็นพิเศษ บุรุษหนุ่มอนาคตไกล ยิ่งหนุ่มแน่นและได้ยืมว่าจบหมอบจากอังกฤษ ไม่เป็นทหารตามพ่อ

ปกาคินเป็นคนหนุ่มรูปร่างสูง ใบหน้าออกเหลี่ยมผิวงสองสี ดวงตาสีนิลรับกันได้ดีกับผมสีมะฮอกกานี ดวงตากลมลึกเข้ากับตาสองชั้นทำให้บุคลิกดูขี้เล่น ฉายแววอารมณ์ดีอยู่เป็นนิสัย ดูสำรวจสำอองอยู่ไม่น้อย ทำทางแบบนี้เองเล่าถึงไม่ชอบเป็นทหารเหมือนพ่อ

“ได้ยืมคุณพ่อเล่าถึงเจ้าคุณกับคุณน้ากานต์ให้ฟังอยู่บ่อยๆ ครับ” ชายหนุ่มค้อมศีรษะให้ ริมฝีปากสีอ่อนคลี่ยิ้มมอบน้อมก่อนผายมือไปยังเครื่องเสียง “จิงหวะเร็วๆ แบบนี้คงพอฟังได้นะครับ”

“ตามสบายเลยพ่อคุณ หน่วยก้านนำชม นำอิจฉาตระกูลมรยฤติที่มีลูกชายเอาไว้สี่สกุล ฉันสิมีแต่ลูกสาว รู้อย่างนี้น่าจะมีนั่งเล็กๆ ลักคนสองคน” พระยาสารประดิษฐ์เอยที่เล่นที่จริง ผู้เป็นภรรยาจึงค้อนขบ

“ถ้าอยากมีก็ยังไม่สายหรือกนะคะเจ้าคุณ”

“โธ...แม่กานต์ ถ้าท่านเจ้าคุณจะทำจริงคงไม่พูดต่อหน้าเธอหรอกจ๊ะ” ปฐมาปิดปากหัวเราะเมื่อเห็นเพื่อนรุ่นน้องมีสีหน้าน้อยอกน้อยใจผู้เป็นสามี “ว่าได้หรือคะคุณพี่ ขึ้นชื่อว่าผู้ชาย”

“ผมไปเรียนที่โน่นได้วิชาหนึ่งมาครับคุณน้ากานต์” ปกาคินแทรกขึ้น ขณะเดินนำไปยังโต๊ะอาหารแล้วเลื่อนเก้าอี้ให้ กิริยาอย่างสุภาพบุรุษเต็มขั้นที่ปฏิบัติต่อสตรียิ่งทำให้กานต์ยิ้มชื่นชม

“วิชาอะไรจ๊ะ น่าสนใจ”

“ดูโหงวเฮ้งคนครับ เท่าที่ผมดู ลักษณะท่าทางอย่างท่านเจ้าคุณไม่ใช่ผู้ชายเจ้าชู้ดอกครับ รักเดียวใจเดียว” ชายหนุ่มบอกแล้วยิ้มหึงปากทั้งตากานต์ยิ้มค่อนให้ แล้วได้ยินเสียงหัวเราะว่าของผู้เป็นสามี “ผู้ชายก็เข้าข้างกันแบบนี้เสมอแหละ”

“ฮะๆ พ่อหนุ่มนี่ฉันถูกใจจริง นำอิจฉาเหลือเกินที่มีลูกชายน่ารักอย่าง

นี้” พระยาสารประดิษฐ์เจอคนมามาก ทั้งลูกชายเพื่อนที่รับราชการด้วยกัน หรือแม้แต่ข้าราชการรุ่นใหม่ๆ ซึ่งสนใจในตัวกนกแขกไม่น้อย ทว่าไม่เคยเลยที่เขาจะถูกใจใครอย่างนี้

“อีกจากรีบไปเป็นลูกชายเสียอีกคนลึะท่าน รับรองว่าไม่ผิดหวัง”
ปฐมากรูยทาง

พระยาสารประดิษฐ์ก็สนองรับแต่โดยดี “เข้าที”

“คุณพี่ว่าอย่างไรคะ” กานติมาแสสร้งหันมาถามทั้งที่รู้กันดีอยู่แล้วกับเพื่อนรุ่นพี่ สตรีทั้งสองพูดคุยที่เล่นที่จริงมาก่อนหน้านี้แล้วว่าอยากเกี่ยวดองกัน กานติมานั้นไม่รู้ระแคะระคายเลยว่ากนกแขกผูกสมัครรักใคร่อยู่กับครุหนุ่มมานานนับปี

“เรื่องแบบนี้ต้องถามคนกลางว่าเขาอยากมาเป็นลูกชายเราหรือเปล่า”
พระยาสารประดิษฐ์เปิดทางให้

ทว่าคนกลางอย่างปภาคินแสสร้งไม่รู้เท่าทัน เพียงยิ้มในหน้า...ยิ้มที่ไม่มีใครดูออกว่าแท้จริงแล้วคิดอย่างไร

“ได้ยินมาว่าเจ้าคุณลุงมีลูกสาวคนหนึ่ง อายุน่าจะมากกว่าน้องเล็กไม่กี่ปี วันนี้ไม่มาด้วยหรือครับ” ปภาคินปล่อยยให้ความเงียบครอบคลุมสถานการณ์อยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ยถาม เพราะหากไม่ถามอะไรออกไปเสียเลยก็เกรงจะเสียมารยาทเกินไป

เมื่อคืนนี้วรดาแอบมากระซิบให้รู้ตัว

‘พวุงนี้เล็กคงได้พี่สะใภ้’ น้องสาวตัวดีของเขาซึ่งถือวิสาสะมานอนอ่านหนังสือเล่นบนเตียงในห้องของเขาเอ่ยขึ้น

‘มีได้อย่างไร พี่ไม่ได้พกหม่อมที่ไหนกลับมานี่คะ’ ชายหนุ่มเลิกคิ้วก่อนจะทอดเสียงอ่อน ยามพูดจากับน้องสาวหรือผู้หญิงมักลงท้ายอ่อนหวาน เช่นนี้เสมอแจกหนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่ใครเห็นหรือได้ยินเสียงเป็นต้องหลงเคลิบเคลิ้ม ทว่าเขายังไม่พบคนที่ถูกใจ มีบ้างที่คบหากับผู้หญิงต่างชาติคน

สองคนในระหว่างศึกษาต่อแต่ไม่ได้คิดจริงจัง เธอเหล่านั้นก็คบหาเขาเป็นเพื่อนเล่นคล้ายเหงาเช่นเดียวกัน

‘ไม่ได้พกมานั้นละคะ เลยต้องมาหาที่นี่’

‘หือ? เล็กนี่พูดจามีลึกลับคมใน เผลยให้พี่เข้าใจหน่อยได้ไหมคะ’

‘ตอนที่พี่ใหญ่ไปอังกฤษใหม่ๆ เขาเพิ่งย้ายมาที่นี่ ตอนแรกคุณแม่ยังไม่รู้จักกับคุณน้ากานต์ แต่ตอนนี้สนิทสนมกันอย่างมากกับเป็นพี่น้องคลานตามกันออกมาเนาะคะ’

‘แล้วยังไงคะ พี่ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี’ ชายหนุ่มขยับเข้ามาใกล้ ขยับแว่นสายตาให้เข้าที่เพื่อมองสีหน้าทะเล้นของน้องสาวคนสวยให้ชัดๆ แล้วจับศีรษะที่ปกคลุมไปด้วยผมสีเข้มนั้นโยกไปมา

‘ก็คุณน้ามีลูกสาวคนหนึ่ง สวยด้วยนะคะ ชื่อกนกแข มาที่บ้านเราบ่อยๆ แต่เล็กไม่ค่อยได้คุยกับเธอหรอกคะ มีการบ้านให้ทำเยอะแยะอีกอย่างเธอก็ชอบทำแต่ขมขมเนยหรือไม่กี่ร้อยมาลัยกับคุณแม่ น่าเบื่อออกคะ เล็กก็เลยหลบ ไม่อย่างนั้นคุณแม่ก็ให้หนึ่งชลูกด้วยทั้งวัน สู้ไปขี้มำกับคุณพ่อไม่ได้’ หญิงสาวเจ็ยแจ้วไม่วกเข้าสู่เรื่องที่เธออยากรู้เสียที

‘เอาแค่นี้ก็พอคะ’

‘เหม...ก็มันติดลมเนีคะ คุณแม่อยากได้เธอเป็นลูกสะใภ้’

‘เล็กพูดจริงหรือ ไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม’ ปภาคินล่ำลักน้ำลาย ตาโตรวบรวมตัวน้องสาวมาเผชิญหน้าแล้วเขย่า

วรดาทำหน้ายุงแล้วผลักพี่ชายออกห่าง ‘ตัวจะหักอยู่แล้ว อยากรู้ก็ไปถามคุณแม่สิคะ แต่จะบอกให้นะว่าพรุ่งนี้เย็น ว่าที่ภรรยาของพี่ใหญ่จะมาที่นี่ ดูเองแล้วกันว่าชอบไหม แต่...จะเข้าไปพี่เข้ก็สวยดีหรือคะ พี่ใหญ่เห็นแล้วอาจจะชอบก็ได้’

หญิงสาวยกไหล่แล้วหยิบหนังสือในห้องพี่ชายติดมือมาหลายเล่ม...

ในห้องนอนของปภาคินมีข้าวของเพียงไม่กี่อย่าง ส่วนใหญ่เป็นหนังสือ รวกับย่อเอาห้องสมุดมาไว้ตรงนี้

หนุ่มหล่อชวนฝัน ขอบวาดภาพ อ่านหนังสือ

เพื่อนๆ ของเธอแค่เห็นรูปถ่ายของพี่ชายที่เธอเอาไปอวดที่โรงเรียน ต่างก็กรี๊ดกร๊าดกันใหญ่ สมัครเป็นพี่สะใภ้กันถ้วนหน้า เธอเองก็มองๆ ใครสักคนอยู่เหมือนกัน เพียงแต่ไม่ใช่เพื่อนเท่านั้น

‘พี่ยังไม่คิดมีเมียตอนนี้อยู่รอกะ ยังมิงานอีกมากรออยู่’

‘ไปพูดกับคุณแม่เองเถอะคะ รายนั่นหมั้นกับคุณหม่อมทุกวันว่าอยากอุ้มหลานเต็มแก้ว แล้วพอพี่ใหญ่ไม่อยู่ก็มาลงที่เล็ก ร่ำรำไม่ยอมทำให้เล็กเรียนมหาวิทยาลัย โอ๊ย...ไม่เอาหรือคะ ถ้าจะต้องมานั่งเลี้ยงลูกอยู่กับบ้าน ขอออกไปทำงานนอกบ้านอย่างครุฑ์ตรดีกว่า’

‘ครุฑ์ตร? ผู้หญิงหรือ’

‘ใช่ค่ะ ครุฑ์ตรเป็นครูที่โรงเรียนของเล็ก เพิ่งมาสอนป็นี่เป็นปีแรก แต่ใจดีซะมัดเลย ใครๆ ก็รักครุฑ์ตรกันทั้งนั้น ว่ากันตามจริง เล็กก็ซักอยากให้ครุฑ์ตรกับพี่ใหญ่ได้พบกันแล้วสิคะ แข่งกับคุณแม่ว่าพี่แซ่ของคุณแม่กับครุฑ์ตรของเล็ก พี่ชายใหญ่จะรักใคร่’

‘แก่แดดใหญ่แล้วนะเรา ไม่ทันไรคิดจะจับคู่ให้พี่เสียแล้ว ขอบอกไว้ก่อนว่าพี่ยังไม่คิดรักใคร่ตอนนี้ และคิดว่าคงอีกหลายปีทีเดียว เพราะฉะนั้นอย่าคิดจับคู่เสียให้ยาก ชายหนุ่มหยิกแก้มน้องสาวจอมแก่นอย่างหมั้นได้

คนตัวเล็กกว่าทำหน้าที่ ไปบอกคุณแม่ดีกว่าคะ เพราะรายนั่นทำจะเอาจริง ส่วนของเล็กแค่คิดเล่นๆ เท่านั้น’ หญิงสาวจะไปหยุดอยู่หน้าประตูห้องพี่ชาย ไม่วายหันมาบอก ‘แต่ถ้า...ได้ก็ดี’

บอกแล้วก็ผลุบหายออกไปจากห้อง ปกาศินมองตามแล้วส่ายหน้า

“พ่อใหญ่”

เสียงเรียกพร้อมกับมือที่วางบนหัวไหล่ทำให้ชายหนุ่มสะดุ้ง

“ครุฑ์ตรเจ้าคุณพูดถึงน้องแซ่ให้ฟัง ทำไมเงียบไปละจะ เหม่ออะไร”

ปลุ่มาถามทำให้ชายหนุ่มยิ้มเฉือน เขาไม่ทันฟังว่าพระยาสารประดิษฐ์

พูดถึงลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนว่าอย่างไร แต่จะตอบตามตรงก็ได้ไม่ได้ จึงตอบตรงข้ามกับความเป็นจริง

“ผมตั้งใจฟังครับ”

“ยายเขปวดท้องเลยมาด้วยไม่ได้ ไม่อย่างนั้นคงได้พบกัน คนบ้านใกล้เรือนเคียงกันควรรู้จักมักจี่กันไว้ เพื่อวันหน้าวันหลังได้ช่วยเหลือกัน”

“ครับเจ้าคุณลุง”

ชายหนุ่มยิ้มรับแต่โดยดี ไม่ซักถามอะไรต่อมิติดกับที่ผู้ใหญ่คาดการณั้ปฐมาจึงคิดอะไรขึ้นมาได้

“จริงด้วยสิคะ ปากินไปอังกฤษที่ตั้งหลายปี แม่จัดงานเลี้ยงต้อนรับพ่อใหญ่ดีไหมลูก” ปฐมาหันมาถามลูกชาย

วรดาแทบกรี๊ดร้อง หัวใจพองโตคับอก นานแล้วที่มารดาไม่ได้จัดงานเลี้ยงที่บ้าน ครั้งสุดท้ายก็ตอนที่บิดาได้เลื่อนตำแหน่ง พูดถึงเสียงดนตรีเพราะๆ และงานเต้นรำก็ซึกคิดถึง ทว่าคำตอบของพี่ชายก็ทำให้หญิงสาวหน้าม่อย

“ผมว่าสิ้นเปลืองเปล่าๆ ครับคุณแม่ เราทานอาหารเป็นการภายในอย่างวันนี้ก็พอแล้ว”

“แต่น้ำเห็นด้วยนะจ๊ะ ปากินไปเมืองนอกมาหลายปี ห่างหายจากเพื่อนฝูงเก่าๆ ไปก็มาก ควรจะจัดงานเพื่อพบปะกันสักหน่อย ทั้งเพื่อนเก่าเพื่อนใหม่ รู้จักกันไว้ก็ไม่เสียหาย” กานติมาออกความเห็นบ้าง

วรดาเกรงงานเลี้ยงจะถูกยกเลิกจึงยกมือหრა “เลิกเห็นด้วยค่ะ”

“ได้ที่เลยนะเรายายเล็ก” บิดาโคลงคิระชะ

เมื่อมีคนเห็นด้วยเกินสองเสียง ชายหนุ่มจึงต้องเลยตามเลยและเริ่มหนักใจ...งานนี้ท่าทางแม่จะเอาจริง

๕

ธีรชลิ้มตาขึ้นเมื่อเจ้าของตักขยับตัว แล้วตกใจเมื่อเห็นว่าแดด
เปรี้ยงๆ กลายเป็นสีหมากสุกเสียแล้ว จึงรีบลุกขึ้นนั่ง

เวียดายืมให้ลูกชายแล้วถามเสียงอ่อน “ท่าทางจะฝันดี กรนด้วยนะ”

ชายหนุ่มงุนงงครู่หนึ่งเพราะยังจับต้นชนปลายไม่ถูก ยังแยกไม่ออก
ว่าตอนนี้อยู่ในความฝันหรือความจริงกันแน่ “ที่นี้บ้านเราหรือครับแม่”

“หือ? ก็บ้านเราลิจะ ตื่นหรือยังเนี่ย” ผู้เป็นมารดาอ่อนถามแล้ว
หัวเราะ

ธีรชเกาทัณฑ์ยอเมื่อกวาดตามองไปรอบบ้านแล้วเห็นว่าตัวเองยังอยู่
ในศาลา เศษแป้งยังตกอยู่ใกล้ๆ บ้าสุดใจลุกออกไปแล้ว คงเอาขนมเข้าครัว
ไป แต่มารดายังลุกไปไหนไม่ได้เพราะเขานอนหนุนตักอยู่

“ทำไมแม่ไม่ปลุกล่ะครับ ตะคริวกินแย้” เขายืมเหยแล้วพุงมารดา
ให้ลุกขึ้น

“เห็นหลับไปยิ้มไป ท่าทางฝันดีอย่างนั้นใครจะกล้าปลุก แล้วนี่หิว
หรือยัง บัวลอยคงเสร็จแล้ว ทานรองท้องซะก่อน” เวียดาเกาะแขนบุตรชาย

เดินลงบันไดศาลากลับเข้าบ้าน

“ยังไม่หิวหรอกครับแม่ ผมอ่านนิยายค้างไว้ว่าจะเอาไปนั่งอ่านต่อสักหน่อย” ธีรัชประคองมารตามาถึงห้องรับแขก จำได้ว่าตัวเองวางหนังสือนิยายเอาไว้ก่อนออกไป เมื่อไม่เห็นจึงร้องถาม แต่ทุกคนก็พร้อมใจกันส่ายหน้า

“ไม่เห็นเลยคะ เป็นเก็บห้องนี้ก็ไม่เห็นนิยายสักเล่มเลยนะคะ นอกจากหนังสือพิมพ์กับนิตยสารของคุณผู้หญิง” เป็นสาวใช้ที่อยู่กับวิทยาดามานานปีเอ่ยขึ้น สีหน้ามั่นใจเพราะเธอเก็บของทุกอย่างเป็นระเบียบทุกเย็น อะไรที่ไม่เข้าที่เข้าทางก็เก็บเข้าที่เดิมจึงไม่มีอะไรผ่านตาไปได้

“ถ้าอย่างนั้นผมขึ้นไปดูที่ห้องก่อน” ชายหนุ่มร้อนใจ วิ่งขึ้นบันไดตึ๊งตึงไป วิทยาดามองตามอย่างไม่สบายใจ หันมาสบตากับสุดใจที่ถึงขนาดออกปาก

“หนังสือนิยายอะไรคะคุณวิ ทำทางติดเชียว”

“หนังสือของฉันทเองละจ๊ะ จู่ๆ เขาก็อยากอ่านเรื่องนี้ขึ้นมา คงกำลังติดลมไม่มีอะไรหรอก” วิทยาดายกไหล่ คิดว่าไม่มีอะไร เพราะตัวเองก็เคยติดนิยายอยู่พักใหญ่จึงละความสนใจเพียงเท่านั้น แต่ไม่นานบุตรชายก็วิ่งลงมา สีหน้าบูดบึ้ง

“บนห้องก็ไม่มีครับ ก่อนไปผมจำได้ว่าวางไว้ในห้องรับแขก... เป็นแน่ใจเธอว่าไม่เจอ”

“ไม่มีเลยคะคุณรัช เดี่ยวเป็นจะทำใหม่อีกรอบนะคะ” เป็นเห็นผู้เป็นเจ้าของคุกเข่าลงรื้อค้นชั้นหนังสือใกล้โซฟา แล้วทำหน้าที่ผิดหวังเมื่อหาไม่พบ

“เป็นกับป่าสุดใจช่วยหาด้วยนะครับ ผมต้องการหนังสือเล่มนั้นจริงๆ” ชายหนุ่มยังคงรื้อค้นหนังสือที่เป็นจัดเอาไว้เรียบร้อยอีกเป็นรอบที่สอง

วิทยาดูเรียกคนในบ้านที่เหลื่อมมาถาม “มีใครเห็นหนังสือนิยายเล่มสีน้ำตาลอมแดงตัวหนังสือสีทองของคุณรัชบ้าง”

ทุกคนพร้อมใจกันสายหน้า เพราะหน้าที่เก็บกวาดบ้านหลังใหญ่เป็นของแป้นจึงไม่มีใครเข้ามาเยี่ยมยาม วันนั้นก็ไม่มีแขกที่ไหนมาเยี่ยมเยียน ทุกคนก็มายืนออกันอยู่ตรงนี้ เหลือก็แต่ยายซุ่ม...แม่ของสุดใจ ซึ่งปีนี้อายุแปดสิบกว่า เดินเหินไม่ค่อยสะดวกจึงนอนอยู่ในห้องเป็นส่วนใหญ่ นานๆทีจึงจะให้ลูกสาวพาเดินเล่นในสวน

“เอาไปวางไว้ที่ไหนหรือเปล่าลูก วันหลังค่อยอ่านก็ได้นี่นา” วิทยาดา ทาบฝ่ามือลงบนแผ่นหลังของบุตรชาย เมื่อเห็นเขาร้อนใจเกินเหตุ “แค่นิยายนี่นารัช”

“แต่ว่ามัน...” ชายหนุ่มขัดใจ อยากจะพูดอะไรบางอย่างแต่ก็พูดไม่ออก เหตุผลที่ร้อนใจติดอยู่แคริมฝีปาก แต่พอจะพูดออกไปกลับคิดไม่ออกเสียเฉยๆ

ทุกคนมองท่าทีที่เปลี่ยนไปของชายหนุ่มด้วยความแปลกใจ

ธีรรัฐรู้สึกตัวจึงเอ่ยเสียงอ่อน “ขอโทษทุกคนครับที่ทำให้ตกอกตกใจ ไม่มีอะไรแล้ว กลับไปทำงานต่อเถอะ บางทีผมอาจจะลืมเอาไว้ที่ไหนก็ได้เดี๋ยวจะลองหาดูแถวนี้”

ทุกคนแยกย้ายกันไปหมดแล้ว เหลือก็แต่วิทยาดา สตรีมาก้วยกว่าแตะหัวไหล่บุตรชายแล้วจับให้หมุนมาเผชิญหน้ากับตัวเอง

“รัช...ติดใจอะไรในนิยายเรื่องนั้นมากนักหรือ” น้ำเสียงทอดอ่อนไว้รอยคาดคั้น ทว่าแวตาท่วงไย อาการของลูกชายซักจะมากกว่าติดนิยายธรรมดาเสียแล้ว

“ผม...”

“แม่อ่านมาแล้วไม่ต่ำกว่าสองรอบ ไม่เห็นมีอะไรพิเศษไปกว่านิยายซิงรักหักสวาทธรรมดานี่จะ ติดใจสงสัยตรงไหนหรือ”

“บอกไม่ถูกหรือครับแม่ แต่ผมรู้สึกว่าหนังสือเล่มนี้น่าสนใจ เหมือนเป็นเรื่องจริงของคนคนหนึ่งที่ผมเคยรู้จัก แต่ผมเพิ่งอ่านไปได้ไม่กี่หน้าอยากรู้เรื่องราวต่อจากนั้น มันค้างคาใจครับ”

“ที่แท้ก็ตัดสินใจเข้าแล้วนี่เอง จะให้แม่เล่าให้ฟังไหมล่ะจ๊ะ” วิทยาดาหัวเราะ สมัยตัวเองตัดสินใจก็อย่างนี้ อ่านแล้วหยุดไม่ได้ อยากรู้เรื่องราวจนถึงบรรทัดสุดท้าย

“โอ๊ะ! อย่าครับแม่ รู้ก่อนจะไปสนุกได้ยังไง ผมขอตัวไปอาบน้ำนะครับ ถ้าหาหนังสือไม่เจอจริงๆ แล้วจะขอให้แม่เล่า” ชายหนุ่มสวมกอดมารดาหลวมๆ แล้วผละออกไป นึกเสียดายที่ไม่ได้อ่านเรื่องราวต่อ

มีบางอย่างที่เขาอธิบายไม่ถูก เมื่อตอนบ้ายเขาฝันเป็นเรื่องเป็นราวได้ปะติดปะต่อกับหนังสือที่อ่านค้างเอาไว้ จนไม่น่าเชื่อว่าจะเก็บเอาไปฝันได้เป็นตุเป็นตะอย่างนี้ ฝันเหมือนจริงเหลือเกิน คลับคล้ายคลับคลาหว่ากลับนึกไม่ออกว่าคุ้นกับใคร ตรงไหนและอะไร เหมือนบางครั้งในสมอจะมีภาพขาดๆ วีนๆ ของใครคนหนึ่งในความทรงจำอันสลัวราง

ในความฝัน ปากคิน รมย์ฤติ เป็นใคร แค่ตัวละครในนิยายแน่หรือทำไมเขาถึงรู้สึกตัวเองกับผู้ชายคนนั้นมีอะไรเกี่ยวข้องกัน

หากบอกใครสักคนถึงเรื่องที่เขากำลังคิดอยู่นี้ ไม่มีใครก็ใครคงกล่าวหาว่าเขาเพี้ยนที่อื่นจัดจนคิดว่าตัวเองคือพระเอกในนิยาย และจู่ๆ ยายผู้หญิงปากร้ายที่มีเรื่องกันในร้านหนังสือก็ซอันทับเข้ามาในใบหน้าของผู้หญิงในฝัน...หรือว่าเขาจะเพี้ยนไปแล้วจริงๆ

ชายหนุ่มถอนหายใจ บัดเรื่องราวในหนังสือเล่มนั้นออกจากสมอ ทว่ามันยังตามมาหลอกหลอนราวกับเป็นส่วนหนึ่งในชีวิต หลังอาบน้ำเสร็จจึงลงมือหาหนังสือเล่มนั้นอีกครั้ง แม่ห้องนี่จะเป็นห้องของตัวเอง แต่เพราะเขาอนที่นั่นบ่อยครั้งได้จึงเพิ่งสังเกตว่าตู้ไม้มะเกลือแกะสลักที่ตั้งอยู่ปีกซ้ายของห้องนอนบรรจุหนังสือเอาไว้จนเต็ม หนังสือเก่าหายากเสียดด้วย ธีรัชไปปล่อยไปตามสันหนังสือ ส่วนใหญ่เป็นหนังสือแปลและบทกวีต่างๆ ไม่แน่ใจว่าเป็นหนังสือของเจ้าของเดิมหรือของคุณตาซื้อมาเก็บไว้เอง

โรมิโอกับจูเลียต

ชายหนุ่มหยิบหนังสือเล่มนี้มาดูอย่างสนใจ วรรณกรรมเลื่องชื่อ

แต่เขาไม่เคยอ่านมาก่อน แม้จะเก็บไว้ในตู้ไม้มะเกลือมานานปีทว่าหนังสือถูกเก็บรักษาอย่างดีและได้รับการทำความสะอาดเป็นประจำ

ธีรชถือหนังสือไปนั่งริมหน้าต่างมูมเดิมเช่นเมื่อวาน เมื่อเปิดหน้าแรกก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างสอดแทรกอยู่กึ่งกลางหนังสือเล่มโตจึงเปิดดูปัง!

อีกครั้งที่หน้าต่างบานเล็กเหนือเตียงนอนถูกลมตีมากระแทกกับขอบหน้าต่าง แผ่นกระดาษแข็งเป็นมันปลิวหล่นลงพื้นจึงก้มลงหยิบขึ้นมาดู... เป็นรูปถ่ายของชายหญิงคู่หนึ่ง

พระเจ้า!

เขาอุทานในใจด้วยคำคำนี้ทั้งที่นับถือศาสนาพุทธ บุรุษและสตรีในรูปถ่ายขาวดำเหมือนบุคคลที่เขาเพิ่งฝันถึงเมื่อตอนกลางวันราวกับคนเดียวกัน

ปภาคิน รมย์ฤดี กับกนกแข

“นี่มันอะไรกัน” ชายหนุ่มพึมพำ ขนลุกชูไปทั้งตัว มือที่จับรูปถ่ายไบนั่นสั่นระริก ความเจ็บปวดที่ซุกซ่อนอยู่ในก้นบึ้งหัวใจธาโทม สตรีในรูปจ้องมองเขา ริมฝีปากดุจคลี่ยิ้มด้วยไมตรี หัวใจของธีรชเต้นแรงและเร็วจนต้องกุมอกเอาไว้ เขาบังคับน้ำตาที่แล่นมาคลอขังในดวงตาไม่ได้ ท้ายที่สุดมันก็รินไหลออกมา ต้องสอดรูปนั้นไว้ในหนังสือแล้วยัดเข้าตู้ไม้มะเกลือตามเดิม ความเจ็บปวดนั้นจึงค่อยๆ สร้างซา

ใคร? ทั้งคู่เป็นใครกันแน่ แล้วเกี่ยวข้องกับอะไรกับเรื่องราวในรอยอดีต

ชายหนุ่มขบคิดจนปวดศีรษะซึ่งหนักอึ้งจนแทบระเบิด ท้ายสุดจึงต้องลงไปหยิบยาในตู้ยาที่อยู่ข้างล่างมากิน ปฏิเสธอาหารเย็นที่สุดใจอุตุส่าห์เตรียมไว้ให้ พอหัวถึงหมอนก็หลับสนิท

งานเลี้ยงต้อนรับการกลับบ้านและฉลองวันเกิดล่วงหน้าไปในคราวเดียวกันของ ปภาคิน รมย์ฤดี ทำให้วรดาตื่นตื่นยินดียิ่งกว่าผู้เป็นที่ชาย

เสียอีก หญิงสาวเป็นแม่งานบงการให้เด็กในบ้านจัดโน่นเตรียมนี่วุ่นวายตั้งแต่เช้า

“ระดับไฟตรงนี้นะ พุ่มดอกไม้เอาให้เยอะๆ แล้วนั่นโต๊ะจัดมูมนั้นตรงนี้จะให้พี่ชายใหญ่เปิดฟลอร์เต้นรำ เครื่องเสียงวางตรงนี้ได้ยวนั้นจะเป็นคนเลือกเพลงเอง” วรดาจัดแจงวุ่นวายในขณะที่เจ้าของงานนอนอ่านหนังสืออยู่บนเปลสบายไป หญิงสาวจึงเดินลืมหามาหา

“พี่ใหญ่มาช่วยกันบ้างสิคะ เอาแต่อ่านหนังสืออยู่ได้” วรดาแยงหนังสือมาจากมือพี่ชายแล้วทำหน้าที่ “โรมิโอกับจูเลียต ผู้ชายอะไรชอบอ่านนิยายปรัมปรา”

“อ้าว...แล้วผู้ชายไม่มีหัวใจ ไม่มีอารมณ์สุนทรีย์หรือคะ” ผู้เป็นพี่ชายย้อนถาม คนเป็นน้องทำหน้าที่แล้วหย่อนตัวลงบนเปลด้านตรงข้าม

“งานตัวเองแท้ๆ ไม่ช่วยบ้างเลย”

“ก็ไม่เห็นมีอะไรนี่คะ เด็กในบ้านก็ทำได้ มีแต่เล็กเองนั่นแหละวุ่นวายไปเอง ดุชิ เห่งโซมไปหมดแล้ว” ชายหนุ่มหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับให้ กิริยาอ่อนโยนค่อยๆ ทำให้คนเป็นน้องยิ้มออก แต่ไม่วายค้อนให้

“เด็กจัดไปตามประสาจะไปได้เรื่องอะไร งานคืนนี้เล็กชวนเพื่อนผู้หญิงมาตั้งหลายคน จัดงานเซ็กซี่ ก็ชายหน้าเขาตายเลย ซุ้มอาหารเลยเครื่องดื่มก็ต้องจัดให้เป็นระเบียบ แล้วพี่ชายใหญ่เองก็ห้ามทำให้เล็กชายหน้าด้วยนะคะ”

“หือ? พี่ก็เป็นของพี่แบบนี้ เล็กจะให้พี่ทำอะไร”

“ก็ไม่มีอะไรหรอกคะ แค่ทำหน้าที่ล่อๆ ให้สมราคาของเล็กก็พอ”

“เราละก็ไปรอดอะไรไม่เข้าเรื่อง พี่ก็แค่ผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่งอีกอย่าง...เพื่อนเราแต่ละคนก็ยังเด็กอยู่ แก่แดดหนักเชียวนะ”

พี่ชายยกมะ هنگให้ วรดาหลบว่องไวแล้วหัวเราะคิก

“ก็แค่พับปี่เลิฟเอาไว้ฝันหวานถึงนี่คะ แต่ถึงพี่ใหญ่จะรักใครชอบใครในกลุ่ม เล็กก็ไม่ขัดหรอกคะ แต่...ไม่ได้ชอบใครเป็นพิเศษมากพอจะฝาก

ชีวิตของพี่ใหญ่ให้ดูแล” คนพูดทำตาปริบๆ ล้อเลียน พี่ชายส่ายหน้าระอา กับความคิดโลดโผนของน้องสาว

“พี่ไม่นิยมคบหาเด็กๆ อย่างเพื่อนๆ เราเสียด้วยสิ”

“โอ๊ย...พี่ไม่เคยได้ยินหรือไงคะว่าผู้หญิงแก่เร็วจะตาย พี่ใหญ่อายุห่างจากเล็กแค่สิบปี เดียวก็ทันกันคะ แต่...”

“อะไรอีกล่ะแม่คนขี้แม่เยอะ”

“ก็คนที่เล็กอยากจะฝากฝังพี่ใหญ่เอาไว้ให้ดูแลอายุไล่เลี่ยกับพี่นะสิคะ” หญิงสาวทำหน้าจริงจัง เหลียวหน้าเหลียวหลังเพราะเกรงบ่าวไพร่ได้ยินแล้วแปลงร่างเป็นพรายกระซิบไปบอกมารดา

“ใคร ครุฉัตรชนกนั้นนะหรือ” ชายหนุ่มยิ้มอณาม น่าแปลกอยู่ไม่น้อยที่ได้ยินชื่อนี้ผ่านหูเข้ามาแค่ครั้งเดียวแต่กลับจำได้แม่นยำจนแม่แตรวดตายยังแปลกใจ

“จำได้ด้วยหรือคะ”

“ก็...ชื่อแปลกดี แปลว่าหญิงผู้มีเกียรติ”

“แหม...นอกจากจำชื่อได้แล้วยังรู้ความหมาย แบบนี้ไม่อยากพบตัวจริงดูบ้างหรือคะ ที่จริงเล็กก็ว่าจะชวนครุมาแต่ก็ไม่กล้า กลัวคุณแม่จะว่าเอา”

“เอาเถอะ วันหลังจะไปส่งที่โรงเรียน”

“จริงนะคะพี่ใหญ่ อย่างนี้ค่อยน่ารักหน่อย รับรองเลยนะคะว่าถ้าพี่ใหญ่ได้รู้จักครุฉัตรชนก จะต้องชอบเธอแน่” หญิงสาวเจื้อยแจ้ว หัวข้อสนทนาต่อมัลลวันแต่เป็นเรื่องของฉัตรชนกจนเขาเองนี่ก็อยากเห็นหน้าว่าจะสวยและดีสมคำโฆษณาหรือเปล่า

ชายหนุ่มพักความสนใจต่อครุสาวในดวงใจของวรดาเอาไว้เพียงเท่านั้น หลังจากดูเวลาแล้วเห็นว่าใกล้จะได้เวลาเริ่มงาน

คืนนี้เขาจะได้พบกับกนกแซ สตรีที่มารดาสาธยายสรรพคุณเหมือนอย่างท้าวดาเพ็งทำเมื่อครู่ ปีนีเห็นทีจะเจอเนื้อคู่แน่ๆ คนรอบข้างยุ่งสนหานี้

ฉัตรชนกมองชุดที่แขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้าแล้วยิ้มในหน้า ชุดนั้นตัดจากผ้าลูกไม้สีขาว เป็นชุดเสื้อแขนตุ๊กตา เย็บลูกไม้ติดชายแขนเสื้อเช่นเดียวกับชายกระโปรงพองจับจีบด้านหน้าและด้านข้าง คาดริบบิ้นสีเหลืองทองตรงเอว

มารดาตัดเย็บชุดนี้ให้เพื่อใช้สวมไปสมัครงาน แต่เธอก็ใช้เสียคั้ม เพราะเมื่อมีเหตุจำเป็นต้องออกงานก็หยิบมาสวมตลอด จนคนเป็นเพื่อนผู้มีชุดสวยๆ มากมายอย่างกนกแซ่คอนแคะ

‘ชุดนี้อีกแล้ว ไม่เบื่อบ้างหรือ?’

‘เมื่อทำไม่กันจะ ฉันไม่ค่อยได้ออกงาน อีกอย่าง...ชุดนี้แม่ฉันเป็นคนออกแบบตัดเย็บเองกับมือ ฉันตั้งใจจะใช้ไปจนกว่ามันจะใช้ไม่ได้’ เจ้าตัวบอกอย่างภาคภูมิใจพลางหมุนตัวไปมา

กนกแซมก็มีชุดสวยๆ ออกแบบนำสมัยจากร้านตัดเสื้อต่างๆ มาอวดเสมอ ผ้าส่งตรงจากต่างประเทศนุ่มมือ แคร่ราคาสูงไม่ที่ต่อกับตัวชุดก็แพงกว่าของเธอทั้งชุดอยู่หลายเท่า แต่เธอก็ไม่คิดเปรียบเทียบให้ตัวเองต้องน้อยเนื้อต่ำใจ คนเราเกิดมาเหมือนกัน แต่วาสนาไม่เหมือนกัน

“ฉัตร” นवलนงค์แตะมือหยาบกร้านเพราะกรำงานหนักลงบนหัวไหล่กลมกลิ้งของผู้เป็นบุตรสาว มองชุดที่เย็บให้ฉัตรชนกเองกับมือแล้วทอดถอนใจ “ชุดนี้มันเก่ามากแล้วนะลูก แม่ว่าฉัตรซื้อผ้ามาให้แม่เย็บให้ไหมสักชุดสองชุดเถอะ”

“โธ่...ตัดทำไมละคะแม่ ฉัตรไม่ได้ออกงานกับใครเขาบ่อยๆ และยิ่งงานคืนนี้ถ้ากนกแซ่ไม่ขอให้ไปเป็นเพื่อน ฉัตรก็คงไม่ไปหรอก”

“งานที่ไหนนะลูก แม่ว่าจะถามแล้วสิม”

“งานที่บ้านรมย์ฤดีค่ะ คฤหาสน์สีครามที่อยู่ปากซอยใกล้หาดนั่นไงคะ แม่ว่าจะเคยเห็น” หญิงสาวรายงานเสียงแจ้ว คฤหาสน์หลังใหญ่และสวยที่สุดในซอยนี้ เธอได้แต่แอบมองแต่ไม่เคยคาดฝันว่าจะได้ย่างเหยียบเข้าไป จำได้ว่าลูกศิษย์เธอคนหนึ่งเป็นเจ้าของบ้าน

วรดา รมย์ฤดี

“อ้อ...” นวลนงค์พยักหน้ารับรู้ อดวิตกกังวลไม่ได้ เธอไม่อยากจะบุตรสาวข้องเกี่ยวกับพวกผู้ดีเหล่านั้น เพราะกลัวบุตรสาวต้องเจ็บปวดเหมือนเธอ ทว่าเมื่อรู้สึกว่าจะตัวเองคิดมากเกินไปเองจึงเลิกคิดเสีย มองชุดในมือบุตรสาวแล้วเดินไปหยิบลูกปัดหลากสีในกล่องเหล็ก

“แม่จะทำอะไรคะ” หญิงสาวเล็กคิ้ว

“แม่ก็จะเนรมิตชุดเก่าให้กลายเป็นชุดใหม่ไงจ๊ะ ลูกปัดสีฟ้าที่แม่จะปักไว้รอบคอกับปลายแขนเสื้อ น่าจะเด่นขึ้นนะ” นวลนงค์ยิ้มแล้วไขข้อข้องใจ แยกชุดจากมือบุตรสาวแล้วปักลูกปัดลงไป ฉัตรชนกคอยเป็นลูกมือมองมือที่ปักเข็มเข้าออกของมารดาอย่างเพลินตา

กนกแขให้คนไปปรับชุดที่สั่งตัดเป็นพิเศษจากห้องเสื้อโฉโล อันเป็นห้องเสื้อที่ดังที่สุดในครีราชฯ ผ้าและลูกไม้สั่งจากฝรั่งเศส แม่จะไม่เต็มใจไปงานคืนนี้ทว่าเธอไม่อยากจะเหนื่อยหน้าใคร โดยเฉพาะฉัตรชนกผู้มีความงามพิลาสล้ำไม่แพ้กัน

เธอรักฉัตรชนกและเต็มใจคบหาเป็นเพื่อนแม่ฐานะจะแตกต่างกันมาก เพราะอีกฝ่ายมักตามใจเธอทุกอย่าง และมีความดีอยู่ไว้ให้เธอชมยกเว้นก็แต่...ความสวย

แม้ฉัตรชนกเป็นเพียงลูกแม่ค้าขายผักในตลาด ทว่ารูปร่างหน้าตาแล้วผิวพรรณกลับสะสวยเหมือนลูกผู้ดีมีตระกูล หลายครั้งที่ไปไหนมาไหนด้วยกัน คนทั่วไปมักคิดว่าฉัตรชนกเป็นลูกสาวพระที่นั่งพระยาไม่ต่างจากเธอ บางครั้งบางครั้งเธอก็ไม่พอใจ ไม่อยากให้ใครยกย่องเพื่อนรักเสมอเทียบ แต่เมื่อนึกถึงความดีของฉัตรชนก หัวใจของเธอก็โอนอ่อน

ไม่เป็นไร...อย่างไรก็เพื่อน

หญิงสาวบอกตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่า และคืนนี้ที่เธอต้องการให้ฉัตรชนกไปด้วยก็เพื่อทุกคนจะได้เห็นว่าเธอเหนือกว่าและเด่นกว่าทุกอย่าง

ทั้งหน้าตา ฐานะ และชาติตระกูล

กนกเขาสวมชุดที่ซักรีดเสร็จเรียบร้อยแล้วและลงมือแต่งหน้า ผมยาวสลวยตัดลอนแนบติดกับศีรษะตามสมัยนิยมส่งผลให้ดูโฉบเฉี่ยวและดูเป็นสาวขึ้นทันตา

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นชัดเจนจังหวะ สตรีที่ก้าวเข้ามาในห้องคือ กานติมาซึ่งแต่งกายเสร็จเรียบร้อยแล้วด้วยชุดผ้าถุงยาวเลยเข่า สวมเสื้อลูกไม้แขนพองเล็กน้อย สวมสร้อยไข่มุก และสวมหมวกสีเหลืองอ่อนถือพัดฉลุปักลวดลายนกยูงรำแพน

“สวยจริงลูก” กานติมาเดินเข้ามาใกล้ ยืนเทียบเคียงกันแล้วมองกระจก

สตรีสวยละม้ายกันหว่าต่างวัยมองแล้วยิ้มภาคภูมิใจ “สวยเหมือนคุณแม่เิงคะ”

“อย่ามาปากหวานหน่อยเลย จะว่าไป...ลูกเขของแม่ปีนี้ก็โตเป็นสาวแถมยังสวยมากเลยนะลูก อีกหน่อยก็ออกเรือนได้แล้ว”

หญิงสาวยิ้ม มองเงาสะท้อนในกระจก พอใจที่ถูกชมว่าเป็นสาวสวย

“แล้วถ้าลูกบอกว่าจะเรียนต่อมหาวิทยาลัยล่ะคะ จะว่าอย่างไร” หญิงสาวหยิ่งเชิง ทั้งที่ไม่เคยคิดจะเรียนต่อ เท่าที่เรียนมาจนถึงมอแปดก็เพราะไม่อยากถูกมองว่ามีการศึกษาน้อยกว่าฉัตรชนกที่เป็นเพียงลูกแม่ค้าขายผักในตลาด

“ตายแล้ว! อย่าพูดให้แม่ใจเสียเหมือนคุณป้าปฐมาไปอีกคน แม่หนูวรดาถึงบอกจะเรียนต่อ จะเรียนไปทำไมตั้งมาก อีกหน่อยก็ต้องอยู่บ้านให้สามเีเลี้ยง”

“แล้ว...ถ้าผู้ชายที่จะเป็นสามีของเขไม่ร่ำรวย ไม่ใช่ลูกผู้ลากมาดีจากไหนเล่าคะ” กนกเขถามเสียงเบา

นอกจากฉัตรชนกกับนวนรงค์แล้ว ไม่มีใครรู้ว่าเธอคบหากับธนาครุหนุ่มฐานะธรรมดาว่าเป็นผู้ชายที่เธอรักและอยากฝากชีวิตให้เขาดูแล

แม้ว่าสภาพหน้าเธออาจลำบาก แต่เชื่อว่าความรักจะทำให้เธอกับเขาผ่านเรื่องร้ายไปด้วยกันได้

ในยามนี้ความรักมันจุกอก ใครจะพูดถึงความดีและความเหมาะสมของผู้ชายอีกคนแค่นั้น เธอก็ฟังผ่านหูเท่านั้น

“ฮือ...พูดอะไรฟังไม่เข้าทีเลยลูก ไปรู้จักลูกชายป่าปฐมา...ปภาคินนะลูก แม่กับเจ้าคุณพ่อเห็นเพียงครั้งแรกก็ถูกใจอัธยาศัยใจคอ หน้าตาหรือก็เข้าที”

หญิงสาวทำหน้ายุ่ง ถอนหายใจ เผ่าคิดหาหนทางให้มารดาได้พบกับธนา เชื่อว่าอย่างไรเสียความดีและความซำ่ของเธอกับใจของชายคนรักจะต้องทำให้มารดารักเขาเหมือนอย่างที่เรารักได้ในที่สุด

“แม่คะ เมื่อไรที่เขเรียนจบ เขมีบางอย่างจะบอก”

“ตายจริง! จวนได้เวลาแล้วลูก” กานติมาเหลือบมองนาฬิกาบนผนังแล้วอุทาน รีบหยิบหมวกใบเก่ามาให้ลูกสาวแล้วจัดแต่งทรงผมให้ “ใบนี้สวมแล้วงามเชียวลูก เข้ากับชุด ตั้งแต่ลูกเขของแม่ตัดผมเหมือนตุ๊กตาเหม่่มก็สวยเข้าที่ไปอีกแบบ”

พอมารดาพูดถึงความงาม หญิงสาวก็บัดเรื่องของธนาออกไปโดยเร็วหันไปพินิจใบหน้าสวยที่แต่งเต็มสีเข้มจัดกว่าทุกครั้ง จิตน้ำหอมพรมหัวตัวอีกครั้งแล้วตะแชนมารดาให้เดินไป